

R. Garcia y Robertson
Panna a dinosaurus
(The Virgin and the Dinosaur)

1.

VÍTÁME VÁS v Hell Creek, Montana populace: 2

Zubatí a opeření praptáci šplhali na svých drápatých křídlech v horních větvích; porost druhohorních kapradin a rozkvetlé stromy doplňovaly scénu. Jake Bento pozoroval vysokou, rudovlasou dívku, která pobíhala nahá po mýtině. Pohybovala se hlavně od ramen k pasu, kdežto její bosé sportovní nohy zprvu velice váhaly, ale s každým dalším krokem získávaly jistotu.

V tomto časoprostorovém bodu držel Jake Čas za ocas. Před pěti minutami proplul perfektně bránou Hell Creeku, bez jakýchkoliv nepříjemností uskutečnil svou vytouženou První Cestu. Z mikropřehrávače, zabudovaného v jeho středním uchu, burácel starodávny vítězný hymnus "Light My Fire" od Doors.

"Není to bá-ječ-né?" Peg stála na špičkách a protahovala se v parném vzduchu Montany. Perličky potu se jí kutálely mezi prsy, sbíhaly přes oblinu břicha a třpytily se na rudém trojúhelníku chloupků ohanbí.

Jake se sklonil k ovládacímu pultu reaktoru. Když vzhledl, Peg už shodila vlněnou halenu, kožené kalhoty a mokasiny. Chápavě se zašklebil. "Pěkně vítám v zjebaných druhohorách."

Jeho míchanice Universálu s angličtinou Peg pletla. Jake ztlumil Doorsy a přeladil se na čistý Universál. "Ano, nepochybně je to tady nádherné. Super kvalita."

"Řekl jste to jako nějakou nadávku. Co znamená slovo zjebaný?"

"Přídavné jméno, vyjadřující jistou zálibu." Vyhýbal se přesné definici.

"Silný mezilidský afekt."

"Dobrá, takže celý ten zjebaný svět je náš." Vztáhla paže v gestu, zahrnujícím kapradiny a přesličky, kalužinu vody, oblohu i vyschlé řečiště. Kolem bzučel hmyz.

Zrovna jako Adam a Eva, pomyslel si Jake, ale nevyslovil to. Absolutní okouzlení z pobytu v novém místě už opadávalo. Jake patřil mezi špičkové agenty RNS. To on je sem dopravil. Peg byla nováček, nezkušený začátečník. Pro tuhle cestu byla vybrána jen proto, že se jí náhodou poštěstilo být mladá, zdravá a velice kvalifikovaná - Biofile ji ocenil jako génia na dinosaury. Jenom začátečník může vznést požadavek na neporušenou a neprozkoumanou éru světa jen proto, že jí lidstvo právě dosáhlo.

Jaková práce byla hrát roli ochotného sluhy a spolehlivého průvodce, předvést madam příslušné období, vláčet její bagáž a dodat ji nazpět neporušenou.

Ztělesnění fyzické a osobní pomoci tělem i duší. Celkem jednoduché. Samé věci, které se mu běžně dařily. Tisíce lidí, kteří zůstali doma, zručných a zasvěcených odborníků, pracovaly, lopotily se a obětovaly se, aby on mohl sdílet tuto mýtinu, vlastně celou planetu se zločinně půvabnou doktorkou paleontologie. Byl povinen se starat, aby se bavila.

Sledovala jeho pohled oceňující její tělo. "Promiňte. Moje kůže musí dýchat. Je neuvěřitelné vedro." Nálepka, měřící teplotu ve stupních Fahrenheita, blikala od chvíle, kdy prošli branou. "Nemyslíte si nic špatného, že ne? Jsme přece dospělí."

"Ne, ani v nejmenším." Jake měl na sobě mokasiny, kožené leginy s třepením a jubilejní tričko, které dostal na River Crow, ale neměl nic proti nahotě. Křídlové období Montany pro ni bylo jako stvořené - subtropické podnebí, žádní otravní sousedé; alespoň ne takoví, kterým by to vadilo.

Nicméně ho zarazil osvětově zdravotnický přízvuk v tom, jak Peg vyslovila slovo "dospělí". Jako by sex patřil pouze opilé omladině či zastydlým pubertákům. Nikde nebylo stanoveno, že členové týmu spolu musí zákonitě skončit v jednom loži - ale Jake to očekával. V případě Peg to byla dokonce priorita číslo jedna. Je pět minut v práci a už ze sebe svlékla všechno kromě vlastního pupku. Neuvěřitelné. Ale Peg se nejspíš jen těšila z dotyku horkého vzduchu. Splynutí s přírodou. Její nahota nebyla určena jemu.

"Tak kdy se půjdeme podívat na dinosaury?" Vrtěla se na špičkách jako baletka a zkoušela prohlédnout listím.

"Cože?" Znovu sklouzl do angličtiny, stále zaujat malými prsy s velkými tmavými bradavkami.

"Dinosauri. Obrovští archosauři. Dominantní megafauna tohoto období. Kdepak jsou?"

"Dejte jim chvíli času." Jake byl potěšen faktem, že nevystoupil z časové brány Hell Creeku přímo do cesty dominantní megafauně s velkými zuby a špatným poměrem k přichozím. Pravděpodobnost byla nepatrná - druhohory byly velice

rozsáhlé. O dinosaurech se navíc vědělo, že se vyskytovali velice vzácně, vzácněji než los nebo nosorožec v přírodním parku. Průjezd anomálií v Hell Creeku byl nekonečně riskantnější. Jake měl hrůzu ze skoků bránou - člověk by v ní mohl prostě zmizet a nezůstaly by po něm ani šaty, ani nitka, nic, než anomálie, která ho spolkla. U dinosaura jste se aspoň nakonec dozvěděli, že jste byli sežráni.

Montanská svrchní křída se dala vzdáleně přirovnat k Austrálii před příchodem bílých lidí. Ta kaluž, u které přistál, mohla být billabong u jižního Kimberley za starých časů. Drobní tvorové, hemžící se v křoví, nevypadali o nic nebezpečněji, než ptakopysk nebo klokan.

"Pojďte se podívat." Peg odsunula kvetoucí větev. "Třeba jsme se dostali do nesprávné doby, do spodního paleocénu místo svrchní křídý. To by nám udělalo pěknou čáru přes rozpočet." Hell Creek byla pro dinosaury poslední stanice; za okamžik geologického času měli obrovští tvorové vyhnout navždy.

Jake nikdy neztratil důvěru ve své navigační umění, a tak ho i teď nohy zanesly až těsně k ní, aby vdechoval její vůni. Na zádech jí rostly krátké měděné chloupky a po páteři stékaly kapky potu.

Krajina byla nudná. Hustá vegetace zarůstala břehy suchého řečiště. Roviny za řekou byly otevřené pláně, rozpálené sluncem jako pánev a sem tam pokryté zakřslými stromky a kupkami trnitého křoví. Peg se jistě mylila, když si myslela, že by se tu dalo něco zkoumat. Jake si povšiml čerstvých škrábanců na jejím sametovém boku.

Vzduch se otrásl hromovým bzučením. Příšerný, kovově modrý hmyz se hrnul z písku u kaluže přímo k nim. Peg odskočila zpátky, mávala rukama a plácala po tom bzučícím strašidle. Jakovo podpažní pouzdro úslužně vypustilo plochý nervový stunner do jeho dlaně. Vykřikl: "K zemi!"

Peg sebou plácla na písečnou a on nad ní pročísl vzduch paralyzujícím paprskem. Létaující ďábel spadl jako kus olova na mokrý písek. Peg chňapla po spadlém hmyzu a pokusila se mu rozevřít čelisti. "Podívejte se na to!" Mávala omráčeným broukem Jakovi před nosem. "Kusadla na dinosaury. Nic jiného v pozdním paleocénu by jejich kůži nedokázalo prokousnout, než tohle."

Souhlasil. Pilovitě ozubený kousací aparát vyhlížel zuřivě. Peg odhodila brouka stranou.

Teď už Jake věděl, jak se má chovat. Peg vpadla do paleontologického nadšení od první chvíle, kdy sem přišla. Udělal na ni dojem svým klidným profesionálním přístupem, zdánlivou netečností a drsným šarmem. Skutečně inspirativním hlediskem této výpravy bylo to, že se nemuselo všechno stát najednou. On a Peg budou spolu sedět u táboráku dnes večer a budou spolu snídat zítra, pozítří i popozítří. Dříve či později se sejdou v jednom spacáku. Potěšen touto jistotou, pobrukoval si celou dobu, co chystal výstroj.

Jake všechno kontroloval dvakrát. Měl báječnou paměť - třišedesátimegabytovou RAM, napěchovanou do jemné sítě, napnuté na lebce, včetně navigačních vzorců a hudebního archivu. Černonožec Bláznivý Pes se jednou pokusil získat Jakův skalp - nebylo v tom nic osobního, šlo o obvyklou hysterii doprovázející každý útok kmene Havranů. Stačil jediný pohled pod Jakeovy vlasy a Bláznivý Pes upustil nůž a utíkal, vyděšen pohledem na lesklé optokabely. Při válečné poradě mu Jake nůž vrátil a Bláznivý Pes se mu omluvil. Odprísáhl, že už nikdy nebude skalpovat žádného wasichu.

Kožené kalhoty, dehydrované dávky potravin, stunnery, šoková puška, mikrovlnná trouba, pohodlné sedačky k odpočinku - všechno bylo stlačeno, složeno, hermeticky zabaleno pro průchod bránou. Anomálie na Hell Creeku byla teprve nedávno objevena, ledabyly zmapována a pro průchod byla trochu úzká. Nejtěžším oříškem bylo protlačit skrz bránu dvanáctimegawattový mobilní fúzní reaktor, to bylo těžší než všechno ostatní dohromady. Lidé procházeli snadno - až příliš snadno a stávali se obětí portálových skoků nebo spontánního přenosu. S kovy a těžkou elektronikou to bylo horší. Jen dlouhodobá použitelnost a spolehlivost reaktoru opravňovaly jeho přenos. Stádo nákladních koní by prošlo daleko snadněji, ale kdo ví, jak by požírači ovsy snášeli druhohorní Asiameriku. Taky tam nemusela být pastva.

Výstroj byla kompletní. Jake kopnul do reaktoru a myšlenkou přikázal té šedé, 1,5 metrové krychli přejít na mobilní režim. S vrčením a cvakáním se vysunuly čtyři lesklé nohy, zakončené bílými kotouči. Vrčení přešlo v sykot, kotouče se nadmuly a vytvořily čtyři balónové pneumatiky. "Mobilní" reaktor dělal čest svému jménu.

Jake vyšplhal na vršek hromady zavazadel a podal dolů ruku Peg. "Tak co, chcete si vylézt ke mně na tančící Matildu?"

"Tan-šící Matil-tu?" vzhledla Peg. Klečela na jednom koleně a důležitě žmoulala v ruce bahno - napůl posedlý učenec, napůl lesní víla. "Tohle musí být

Hell Creek. Usazenina je příliš suchá a příliš kamenitá na Tullockovu formaci." Očistila si prsty.

Časový šok. Jake rozeznával příznaky mírného záchvatu. Peg pochybovala o období, očichávala vzduch a ohmatávala bláto, aby sama sebe přesvědčila, že tento svět je skutečný. Byla to Země. Obývaná lidmi. Ale domov a civilizace byly 65 milionů let v budoucnosti, třikrát dál než cesta do galaxie v Andromedě rychlostí světla.

"Ukážu vám dinosaury. Slibuji." Jake věděl, že ty obludy uvidí brzo. Proto mohl klidně vyžadovat důvěru.

Její oči se zaleskly. "Sauropody taky? Je podstatné, abych viděla sauropody." Sauropodi byli opravdu velicí: brontosauři, titanosauři, supersauři a ultrasauři. Pár jich ve svrchní křídě bylo - ale žádný nebyl znám z Hell Creeku.

"Jistě, sauropody." Pořád ještě jí podával ruku. "Nenechte je čekat."

Chopila se ruky a lehce naskočila na sedadlo vedle něj. Jake řekl reaktoru: "Po proudu." Kymácivě se pohnuli, s velkým cákáním projížděli tůně a kaluže, drželi se stále v nejnižší části řečiště, kde předpokládali najít hlavní proud. Příkré břehy a stromy gingo je zaváděly do zeleného kaňonu, korunovaného modrou stužkou oblohy. Pneumatiky po sobě nechávaly v bahně mělkou stopu.

Montana v období svrchní křídly měla subtropické podnebí a bažinaté pobřeží; některý z těch toků byl vlastně mělkým zárodkem Středozápadního moře, které oddělovalo Asiameriku od Euroameriky. Posledních dvacet milionů let oba kontinenty pomalu klouzaly od sebe. Montana byla východním břehem superkontinentu Asiamerika, obrovským obloukem spojujícího Mexico s Malajsií - včetně severního Pacifického pobřeží, Číny, Sibíře a Mongolská. Ural byl souostrovím daleko na západě.

Ovzduší bylo přímo skleníkové. Voda páchla zásaditě a Jake zahlédl stopy chemické eroze - skvrny, vylouhované kyselým deštěm. Podobně jako v jedenadvacátém století starého letopočtu, jenže bez přelidnění, zhroucené měny a burzovní hysterie.

Mladé druhohorní slunce rychle klesalo k západu. Jake vylovil svou šokovou pušku. Pozdní odpoledne bylo v horkém podnebí dobou lovu. Zesílil si sluch a vypnul přehrávač ve středním uchu. Šum listů ve větru se změnil v řev. Natáhl krk, čímž přepojil kontaktní čočky ze širokouhlého záběru na teleskopický, k hledání drobných detailů. Nic. Ani zlomená větvička. Žádné tříprsté stopy. Žádné vypadlé zuby, obvykle nacházené ve skalách Hell Creeku. Ta naprostá nepřítomnost zvířat byla podivná.

"Viděla jsem fosilní vrstvy, ve kterých bylo víc života než tady," postěžovala si Peg, opřená předloktím o jeho rameno. V jeho zesíleném sluchu ta slova zaduněla.

Dokončil montáž šokové pušky. S jeho teleskopickým viděním mu každá součástka připadala velká jako kanalizační roura.

Prohlédla si sestavenou zbraň. "Devět z deseti tvorů formace Hell Creeku jsou neškodní býložravci. Možnost potkat opravdu hladového masožravce je jedna ku stu. Bojíte se?"

"Já? Nikdy." Pozoroval Peg, jak klidně vykládá o formacích sedimentů a fosilních poměrech, jako kdyby šlo o hledání kostí, a ne o živé, dýchající tvory. Objeli roh a viděli maličké chlupaté zvířátko, jak pije z jedné tůňky. Vyděšeně se skrylo v podrostu. Peg seskočila na zem se zapnutým videorekordérem. "Proč jste to neomráčil?"

"Protože to bylo malé jako králík a strachy bez sebe." Šoková puška byla určena na dinosaury, u malých savců byla schopna vystřelit jim mozek z očí.

"Nemyslel bych, že to bylo nebezpečné."

"Byl to nejspíš prakopytník - blíž ke koni než ke králíkovi." Ohmatala stopy v měkkém blátě a přehrála si záznam. Třírozměrná podoba tvorečka zopakovala svůj útěk do bezpečí několikrát.

"Ale jak to můžu vědět, když jsem se mu nemohla podívat na zuby?"

Jake znal ten milostný vztah mezi paleontology a zuby. Zuby se dobře zachovávaly a dalo se z nich leccos vyčíst. Na rozbitých stoličkách bylo možné vybudovat si kariéru a při pohledu na bezvadný, kompletní chrup byl každý paleontolog šťastný jako zubař.

"Ó, to je skvělé, tady je trus!" Peg přehrabovala a očichávala vlhké bobky, které vytlačil vyděšený savec. "Opravdový býložravec a vsadím se, že i přežvýkavec." Vyšplhala se zpátky na sedadlo a poklepala na šokovou pušku.

"Schovejte si ten krám. Vaše pistolka by byla užitečnější."

Jake stáhl své podpažní pouzdro, obtočil řemínek kolem Pegina nahého ramene a připnul jí pouzdro na správné místo. Dotýkal se její kůže, hladké a suché. "Tak, Annie Oakleyová, palte udatně na hlodavce, jen se netrefte do mne."

"Annie Oakleyová?"

"Přítelkyně Sedícího Býka. Někdy vám o ní budu povídat - a možná vás seznámím." Když zrovna nebyl na válečné stezce, věnoval se Sedící Býk zábavě se ženami moc rád, zvláště se ženami wasichu. Byl to jeden z důvodů, proč Jake medicinmana obdivoval.

Nezahledli už žádného dalšího mrňavého asi-koně. Jake vystopoval asi třicet centimetrů dlouhou stromovou krysu, kterou Peg považovala za primitivního vačnatce. Nebyla si jistá, protože nedokázala rychle vystřelit ze stunneru. Neměla totiž, jako Jake, zabudovanou biokontrolu pouzdra.

Rečiště se teď rozšířilo do rozsáhlé pánve, jejíž suché části byly vedrem rozpukané do bloků, plochých a pravidelných jako stará dlažba. Jake cítil olejovité výpary pralesní řeky. Zastavil, když zahlédl stopu po ještěřím ocase, taženém přes břeh. Černá volavka překráčela kolem a vtiskla své šlápoty do žlábků po šupinatém ohonu.

"To nic není," odmítla Peg stopu vrtěním hlavy. "Nějaký praještěř, stěží dinosaurus." Svým teleskopickým zrakem objevil Jake asi tucet velkých krokodýlů, vyhřívajících se v odpoledním slunci. Pětimetrová požírací mašina - čelisti, břicho a ocas. (Jestli nevěříte, že jsou v Montaně krokodýli, zajděte si na River Crow.) Tohle nebyli ti gigantičtí plazi, požírající dinosaury, které vědci objevili v Texasu, ale všichni krokodýlové byli prohnání a nebezpeční a dinosaury přežili. Ten nejbližší vypadal třikrát delší než Jake a desetkrát hladovější.

Peg sklonila rekordér. "Nemá smysl sledovat cokoli kromě dinosaurů."

"Odpočinek," seskočil Jake s jedním okem na krokodýlech. Nečekal, že se k nim s cákáním přizemí přes celou pánev, ale člověk nikdy neví, co se v těch zvrácených ještěřích mozcích vylihně. Zachytil Peg v pase, švihem ji postavil na zem, přitom se dotkl její pleti, ucítil její vůni a bleskově zapomněl na všechny krokodýly. Jen si uvědomil, jak je to divné, že její pot nepáchne. "Ukážu vám víc dinosaurů, než o kolika se vám kdy zdálo."

Zasmála se: "To není pravděpodobné. Od chvíle, kdy jsem se dozvěděla, že pojedu, nezdálo se mi o ničem jiném než o dinosaurech."

Nákladní sedlo a bedny s výstrojí následovaly za ní na zem. Pak Jake odeslal reaktor dolů k vodě, aby se napojil. Ten odrachotil a táhl za sebou kotevní lano. Krokodýli vzhledli. Jeden zkusmo chňapl po balonové pneumatice. Jake jim udělil hlasité napomenutí pomocí obranného systému reaktoru. Poté už stroj ignorovali. Byl příliš velký na spolknutí a příliš tuhý na žvýkání. Nechali tedy neuctivého návštěvníka, aby se odkolébál do proudu a vyhodil druhou kotvu.

Zatímco reaktor čerpal vodu, Jake rozprostřel spací pytle, vybalil růžové šampaňské, nanosil naplavené dříví na oheň a domluvil mikrovlnné troubě, aby si pospíšila s večeří. Peg si došla pro vlastní pouzdro se stunnerem, přehrávala si záběry se spícími krokodýly a kvetoucími stromy a vyzařovala megawatty promarněné energie. Pozorovala svým zoom objektivem černé volavky, které obcházely mělčiny jako velmi zaměstnaní upíři. Dlouhonozí ptáci rozestírali křídla a vytvářeli si z nich černé pérové pláštěnky, kterými si zastírali lesk hlavy. Jejich hlavy se klaněly proti šerící se obloze, jak vystřelovali zobáky po kořisti, pak zase opatrně kráčeli hledat nová loviště.

Trvalo přes dvě hodiny, než reaktor získal z vody asi půl tuny vodíku, který shromažďoval ve velkém pružném vaku, rozevírajícím se nad ním jako japonské origami. Když už se obal nafoukl do velikosti Sauropoda - padesát metrů délky a dvacet metrů výšky - řekl Jake reaktoru, aby se vrátil k tábořišti.

Právě vzniklá bublina se vznášela nad nimi a začlonila jim zapadající slunce. Postříkal celý povrch metalýzou, která pokryla všechno mimo řady ventilů na vrcholu a průhledných oken kabiny.

Soumrak přinesl hemžení brontosauřího hmyzu. Peg se rozhodla nevzdalovat se od tábora, kde Jake zapnul ultrazvukové pole, které drželo brouky v uctivém odstupu. Pak bouchl růžovým šampaňským a naplnil dvě sklenky.

Peg si čichla k nápoji. "V práci nikdy nepiji alkohol. Je v tom přece alkohol, nebo ne?"

Na to vem jed. Alkohol byl starodávňý způsob hřešení. Kdyby Peg byla nezkušený piják, mohl doufat, že alkohol odstraní její zábrany. "Ale musíme přece pokřtít naši loď," ukázal Jake na čerstvě zrozenou padesátimetrovou vzducholoď, vznášející se nad nimi.

"Pokřtít?" vyptávala se nedůvěřivě.

"Jistě. V dávných dobách bylo zvykem, že každou nově postavenou vzducholoď polila nějaká žena šampaňským a dala jí jméno."

"Copak ta žena už neměla jméno?"

"Měla, jenže ona ho dala lodi. Všechny lodi měly mužský nebo ženský rod."

Jake si uvědomil, že Peg nikdy nebyla na palubě vzducholodi. U nich Doma byly lodi vůbec vzácné. Lidé mohli pracovat, žít, bavit se, cestovat třeba z Montany

na Pluto, aniž by vstoupili do nějakého vozidla.

"Dobře, tak já dám jméno tomu...té..."

"Myslel jsem na jméno Challenger. Víte, podle profesora Challengeera z románu Ztracený svět, který objevil v džungli náhorní planinu plnou dinosaurů." Viděl, že Peg nikdy Conana Doylea nečetla.

"To je vymyšlené?"

"Až moc, ale my jsme skuteční. Tak proč nedat naší lodi jméno?"

Zhluboka se napila a usmála se na vzducholoď: "Dávám ti jméno Challenger."

Malý rituál posloužil svému účelu. Láhev byla otevřena, Peg se uvolnila. Udržoval její sklenici stále plnou. Příští bod programu bude okouzlení ohněm.

Jake si nebyl docela jistý, zda může riskovat plameny romantického táboráku přímo pod tisíci kubíků výbušného vodíku. Předpokládalo se, že metalýza chrání balón před jiskrami, blesky, protržením, ohněm sv. Eliáše, ale proč riskovat, že budou okamžitě rozprášení na atomy po celé svrchní křídě? vyslal loď o sto metrů dál. To umožnilo posledním paprskům zapadajícího slunce, aby ozářily okamžik, kdy Jake servíroval risotto a la milanese s vaječnou a bylinkovou zálivkou, poté To-Fu Se-Čchuan v omáče z trojího pepře - prosté pokrmy poutníků na cestách.

Při jídle poslouchal pohyby krokodýlů dole u řeky. Noční ptáci pokřikovali. Così šramotilo a křoupalo v křoví. Druho horní noc nebyla zřejmě nikdy úplně tichá - bylo příliš horko.

Jake vypnul svůj mikropřehrávač a přikázal Challengeru, aby sledoval pohyby v okolí a osvětlil krokodýly. Pak se pohodlně usadil, pušku na jedné a Peg na druhé straně. Peg se opřela o balíky s nákladem, pěkně se natáhla, nasycená a spokojená. K večeri si oblékla kroj Vraních Indiánů, ještě fantastičtější, než měl Jake. Byla to halena zdobená třepením a výšivkou z dikobrazích ostnů. Krátké kalhoty a kožené legíny nechala ležet stranou.

Rozjařena šampaňským, hravě ho plácla do nohy a pokoušela se vyslovovat odposlechnutá anglická slovíčka. "Zjebané druhohory. Jsme tady! Nejste z toho úplně vedle? Můžete tomu uvěřit?"

Plácnutí do nohy bolelo. Po šampaňském byla skotačivá. Ale Jake bral trochu toho fyzického násilí od žen, pokud se ubíralo správným směrem. "Zatraceně dobře cítím, že jsme tady." A položil jí ruku kolem pasu.

Dělala, že to nepozoruje, zadumaně hleděla do šumící noci a prohlásila: "Je tu všechno - kromě dinosaurů."

Správně, ještě nepotkali ty zatracené dinosaury. Volnou rukou doplnil její sklenici a bavil se sledováním změn její nálady.

Challenger mu vyslal hlášení. Krokodýli se pohnuli k vodě. Žádný z nich se k nim neblížil. Jake se vrátil k obdivování Peginých stehů a tmavého prostoru mezi nimi.

Usmála se na něj přes sklenku šampaňského. "Tak co, nejste zklamán?"

"Zatím ne." Rukou ji vklouzl pod tričko a přitáhl si ji blíž k sobě. Ucítil její teplou kůži. Měla sportovní tělo, tuhé a svalnaté. Podvolovala se, mlčky, se zasněným, vyčkávacím výrazem. Skutečně klasický, změnami času nedotčený výraz. Viděl stejný výraz v uhlově černých očích jedné služky královny Kleopatry. Viděl ho zářit přes oheň z velbloudího trusu v jurtě poblíž spících Písků severně od Gobi. Jake znal přesně stejný výraz z půl tuctu různých staletí a ze tří obydlených planet. Díky bohu to znamenalo vždycky totéž. On a Peg byli už jen milimetr od předehty.

Challenger začal znovu signalizovat.

Jake zkontroloval krokodýly - žádná změna. Obrátil se zpátky a našel Peginu hlavu položenou na svém rameni. Čekala, oči rozšířené, rty pootevřené. Její pihovatá tvář vyhlížela ve světle ohně dokonale. Naklonil se k polibku a pro vyrovnání rovnováhy sjel rukou pod její boky. Peg vzdychla, chtěla si poposednout, ztratila rovnováhu a došedla nahým zadečkem na jeho dlaň, těžce dýchala a šeptala: "Ó můj...ó můj..."

Přes ohniště na ně zíralo obrovské, kulaté, žluté oko. Oko vězelo v ohromné, kostnaté hlavě, rysující se v noční tmě - napůl ve stínu, napůl ozářené plameny. Nad okem trčel roh, dlouhý jako celý Jake. Triceratops.

Žádný plastivizní obraz, žádná muzejní kostra, ani drogový sen. Představte si čtyřnohou obludu velkou jako slon, s hlavou vyzbrojenou třemi strašlivými rohy a děsivě ostrým zobcem. Představte si takovou obludu, vynořující se z temnot, bez varování, když sedíte u ohně v cizí zemi a přiočili šampaňským, s rukou pod jedním docela pěkným pozadím. Jake byl naprosto paralyzován.

A bylo jich tam víc. Nesmírná, šestitunová těla se vynořovala za tím prvním, další příšerné hlavy a rohy. Stovky jich zaplňovaly kotlinu a tlačily se k řece.

Peg se vrhla po svém rekordem. Její opálené pŕlky začlonily Jakovi výhled na triceratopsy - ale všechny myšlenky na nějaké využití této pozice byly tytam. Ječel na Challenger, aby se navíjením kotevního lana snesl k zemi.

Loď nedokázala vyvinout dostatečnou rychlost. Jake popadl svou pušku a sledoval, jak silné čelisti drtí ginkga a magnolie jako kapustu. Bez ohledu na oheň mohla tahle funící masa zadupat jeho i Peg do hlíny. Pořád ještě se to klidně mohlo stát.

Jedinci, které stádo vytlačovalo směrem k ohni, byli nebezpečně neklidní. Jediné kýchnutí teď mohlo vyvolat panický útěk všech.

Pneumatiky Challengeru se zapřely o pevnou zem, když dospěly ke kotevnímu háku. Plameny vrhaly tančící stíny na trup vzducholodi. Jake zapomněl na oheň. Teď si představil explozi půl tuny vodíku uprostřed stáda triceratopsů a sebe mezi nimi. První expedice do druhohor mohla být ukončena značně před plánovanou lhůtou.

Horečně rychle vyšplhal vzhůru a vyvlekl výstroj do kabiny. Pak se ohlédl po Peg. Seděla na svém krásném zadečku a pohybovala objektivem sem a tam, dokonale zaujata hemžením stáda. Popadl ji za třepení na ramenou jejího indiánského oděvu a vykřikl: "Honem na palubu!"

Peg zářily vzrušené oči. "Našli jsem je!"

"Pravda, ale je to příliš nebezpečné." Uvolnil nylonový žebřík a podal jí ho do rukou. Neochotně sbalila rekordér a šplhala vzhůru. Rohaté hlavy se tlačily blíž. V kterékoliv chvíli mohl ostrý roh probodnout plastikový obal balonu a vypustit proud hořlavého vodíku. Jake upustil pušku, podepřel dlaněmi Pegin zadek a strkal ji vzhůru. "Pohyb, pohyb!"

Jakmile ji strčil do kabiny, hned zase hulákal na Challenger: "Sto metrů vzhůru!"

vyletěli k obloze. Jake zachytil poslední příčle poskakujícího žebříku a sledoval pohledem táborový oheň, z nějž se už stala jen malá jiskra, zakrytá stíny hřbetů a hlav stáda. Rozhlédl se po moři rohů, vsunul nohu do poslední příčle provazového žebříku a houpal se ve vzduchu s podivnou směsicí hrůzy a rozjaření, ve výšce nějakých devadesát metrů nad zemí.

"Nepůjdete za mnou?" zajímal se sladký, přiovilý hlas nad ním. Jake beze slova vyšplhal a skutálel se do odpočívárny - střední části kabiny s velkým průchozím oknem na každém konci - a zhroutil se na protiskluzovou podlahu. Peg ho přeskakovala, plná alkoholického nadšení a pokoušela se filmovat z obou konců kabiny najednou. Každou chvíli k němu přiběhla, zatřásla s ním a bez dechu mu sdělovala novinky. "Tam dole jsou jich stovky!"

za okamžik byla zpátky. "Spíš tisíce!"

S hysterickým hihňáním ho tahala k oknu. "Pojďte sem, to musíte vidět." Rozsvítila všechna letová světla, aby osvětlila stádo pod nimi.

"A mláďata, vyjebaná mláďata táhnou se stádem," Hned zase skočila k oknu a vyklonila se z něj tak, že v kabině zůstaly jen nohy a zadeček.

Jake si znovu připomněl, jak prošel bránou, hledal vodu, našel tábořiště, vyrobil Challenger, zapálil oheň, připravil večeri a sváděl Peg. V okamžiku, kdy ji měl opilou v náručí, byl málem ušlapán, pak se houpal pod vznášející se vzducholodí a blíž než kdy jindy se ocitl možnosti vyletět do vzduchu výbuchem vzducholodi. A to všechno s hlavou plnou šampusu.

Usoudil, že nemá naději uklidnit Peg a šoupnout ji do dvoumístního spacího pytle. Našel svůj spacák a batoh a přesunul se do soukromí prázdné velitelný, kde proklínal všechny ty tisíce triceratopsů za tu přerušenu předehtu.

2. T. Rex

Šikmé paprsky světla dopadaly oknem do pilotní kabiny. Jake ležel osaměle na svém spacím pytli, zmořen příšernou kocovinou. Už zapomněl, jak smrtící účinky má sladké šampaňské druhý den. Peg pobíhala po odpočívárně. Spala vůbec? Nejspíš ne. Zašmátral a našel svůj medikit, kterému sdělil, co ho bolí. Pak se mu v hlavě vyjasňovalo. Nebylo to zrovna nejlepší, ale už to bylo dobré. Fiasko poslední noci se začalo přetvářet do docela veselé vzpomínky. Zato dnes to musí být mnohem lepší - už je pro zachování statistické rovnováhy. Povzbuzen touto neodbytnou falešnou nadějí všech hráčů, vydal se hledat Peg.

Měla na sobě stále ten zdobený kroj Vran a její pihovatá tvář byla plná nemilosrdného nadšení. "Viděl jste je teď? Ve dne jsou desetkrát úžasnější."

Jake jí odpověděl formálním pozdravem, našel mikrovařič a přikázal mu, aby vyčaroval bílou kávu. Kouřící šálek si odnesl do zaskleného nosu lodi a promýšlel denní program.

Měl velkolepý výhled. Přední i zadní konec obytné kabiny byl dokonale průhledný. Světlo proudilo dovnitř okny i podlahou. Jake seděl uprostřed modří nekonečné oblohy, v níž se vznášely věžovité bílé mraky. Zelenohnědá hladina řeky se pod ním kroutila a ovíjela ostrovy rudé půdy. V dálce se tyčily hory. Z mikropřehrávače si pustil "Symfonii úsvitu".

Triceratopsí stádo skutečně budilo obdiv. Obrovská hnědá těla zaplnila oba břehy řeky. Přecházeli, napájeli se, požírali vegetaci. Krokodýlové se uklidili

doprostřed řeky, aby se vyhnuli ušlapání.

Požádal navigační počítač, aby zhasl letová světla, která bez užitku svítila v záplavě slunce. Peg za ním přišla do zaskleného nosu, kde pokračovala ve vytrvalém natáčení, tentokrát skrze podlahu. "Jak dlouho bude trvat, než se tahle loď pohne?"

"Už vás dinosaři nudí?" Jake si povšiml temných kruhů pod jasnými očima.

Mávla směrem, odkud stádo přišlo. "Je třeba ověřit teorii, že za stádem táhnou masožravci."

Ztišil symfonii. Neumytá, s kruhy pod očima, oděná jen do těžce zmuchlaných jelenicových šortek - Peg byla každým coulem stejně okouzující, jako předtím. Ovšem, byla to jediná žena na celé planetě, jediná z celého tvorstva, už to přidávalo nejméně deset procent k její atraktivitě. "Za těchto podmínek startovat nebudeme."

"Co se stalo?"

"Nic není na svém místě. Všechno se válí tam, kde jsem to v noci upustil. Odpočívárna vypadá jako po výbuchu." Kabiny Challengeru byly konstruovány velkoryse. Odpočívárna, kuchyně a pracovna tvořily společné prostory uprostřed lodi. Dva pokojíky v zádi byly uzavíratelné a nezávislé na ostatních místnostech. Přídová a záďová galerie dávaly každému možnost zůstat sám s širou krajinou.

Peg souhlasila. Dříve než dopil kávu, poklidila nepořádek v odpočívárně, upevnila vše, co by se mohlo převrhnout, a při práci se pohupovala v bocích. Usoudil, že Peg není jen blázen bez nervů a pudu sebezáchovy, ale že dokáže s chutí pracovat a nestydí se za to. Jake neměl žádný důvod brčet. Úklid zakončila jógou podle vnitřní hudby, k níž nepotřebovala implantovaný mikropřehrávač. Celé její tělo zpívalo. Peg byla neobyčejně obratná - cudná i nahá zároveň.

Když se Challenger přitáhl navijákem k tábořišti, vyskočil Jake udělat poslední kontrolu. Popel táboráku vytvořil černou jizvu na suchém bahně, obklopenou věcmi, které v panice nechali ležet. Celá bednička dehydrované paštiky byla rozmačkaná a zadupaná do země. Lahve a sklenice od šampaňského byly změněny v jemný prach. Vedle ležela lesklá pažba šokové pušky. Zbytek zbraně byl pryč, roznešen na kopytech triceratopsů.

Absolutně nejlepší věc, kterou tu mohl nechat! Upustil pušku ve chvíli, kdy strkal Peg na žebřík. Teď nemá nic, co by dokázalo uzemnit dinosaura. "Ztráta šokové pušky." To bude v jeho hlášení červeně podtrženo. Každá zbraň, ztracená "mimo vlastní období" znamenala pěkný malér. Budou po něm chtít podrobnosti. Potřebuje lepší odpověď, než že byl zachvácen panikou, v opilosti a s rukama na zadku své partnerky. Naštěstí k raportu půjde až za několik měsíců. Do té doby si vymyslí přijatelné vysvětlení. A bez pušky může snadno přijít o život - čímž by se problém vyřešil sám.

Jake se vrátil k řízení, něco už ho napadne. Datová síťka na hlavě a navigační matrice napojovaly Challenger přímo na jeho centrální nervový systém. Mechanismus reagoval na jeho sebemenší podnět. Jistotu neurčitost do výpočtů vnášela jen neznámá data o vztlaku vzducholodi a rychlosti větru. Když uvolnil kotvy, cítil jejich zaklapnutí. Challenger stoupal tiše vzhůru. Reaktor vysunul dvě vrtule. Letěli.

Jake zamířil k západu a obřími kroky šplhal na vysočinu. Vnímál rovnováhu lodi, přestože kyl působil jako obrovské protizávaží - předbíhal změny ve vyvážení, při obratech v letu přidával pár tun tahu, aby udržoval výšku spíš aerodynamicky než aerostaticky. Vychutnával si řízení a vítal příležitosti, kdy mohl Peginy instrukce překládat do výrazů, jimž Challenger rozuměl.

"Tamhle."

"Orientace dva-děvět-nula."

"Trochu doleva."

"Levá pět stupňů."

"Blíž."

"Dolů dvacet metrů."

Podarilo se mu Peg tak potěšit, že mu doběhla k mikrovařiči pro kávu a křupky, ačkoliv práce v kuchyni patřily jemu. Jak předpokládal, Peg dokázala udělat téměř cokoliv, jestliže se to nějak vztahovalo k její PRÁCI. Jako mnoho lidí, kteří dělají dobře to, co dovedou, byla posedlá získáváním vědomostí a nebála se námahy. Všechno, co potřeboval, bylo vsunout "sex" do jejího popisu práce, pak se do toho vrhne s celou svou výkonností. Káva a křupky byly dobrý začátek.

Náhorní planina byla plochá, jako zvalcovaná krajina, sušší než láhev dobrého vína. Stopy uhlíku na skalách Hell Creeku dokazovaly, že jsou zde časté požáry od blesků. V dále na západě rozeznával Jake vlnitou modrou čáru - obrys

druhohorního masivu budoucích Skalistých hor. Zatím byly mladé, stále se chvějící, s křivolakými údolími a aktivními sopkami. Horský řetěz byla skutečná terra incognita druhohor, zahalený mlhou a tajuplný. Nenašly se tu žádné zkameněliny, které by dokazovaly, že tu něco žilo, ať už známé druhy či gigantické obludy nebo mimozemské civilizace. V porovnání s těmito horami byl Hell Creek pohodlné, domácké místo.

"To je ono!" Peg se plácla do ramene a píchala prstem do vzduchu.

Jake se podíval dolů. Neviděl nic kromě písečných dun, jílových pánví a suchých vymletých koryt, propojených hájky jehličnanů a primitivních širokolistých stromů. Zahlédl několik tankům podobných ankylosaurů a stádečko dvounohých ještěřů s kostnatými hlavami, ale ani stopy po dravcích, o kterých Peg tvrdila, že následují stádo býložravců. Snížil výšku letu a vyplašil hejno žlutohnědě skvrnitých ornithomimidů, kteří vypadali a utíkali jako pštrosi. A náhle, přesně ve směru Pegina prstu, tam stál Tyranosaurus Rex.

Jake vždycky vídal tohle zvíře zobrazené, jak kráčí s otevřenými čelistmi a rozsévá smrt a hrůzu mezi slušnými, zákony dodržujícími dinosaur - ale tenhle vypadal, že spí, nedbale rozvalen na boku. Jake ho přeletěl v malé výšce a zakroužil. Natažen v plné délce byl tyranosaurus přes třináct metrů dlouhý - skoro třikrát delší než krokodýlové, kteří je obtěžovali včera. Král krutovládců ani nevzhledl.

"Musíme přistát." Peg už teď byla vysunutá polovinou těla z okna. Měl takové podezření, že ona nedokáže opravdu uvěřit, že tam byla, dokud se nepostaví na zem vedle té obrovské bestie. Takže vyhodil kotvu, přikázal Challengeru, aby se přitáhl k zemi a zároveň ho upozornil, aby byl připraven k okamžitému vzestupu. Pak si natáhl pouzdro se stunnerem a následoval Peg z okna.

Spící tyranosaurus vyčníval do vzduchu jako menší kopec, ale terén, po němž kráčeli, byl tak nepřehledný, že zvíře brzy ztratili z dohledu. Uspávací pistole tlačila Jaka v podpaží.

Pak do bestie skoro narazili. V jedné chvíli byl tyranosaurus "támhle někde" a o moment později stál Jake tváří v tvář drímající obludě, jejíž abnormální rozměry byly ještě napůl skryty mělkým dolíkem, v němž ležela. Jake se cítil značně nepohodlně v blízkosti obrovských rozervaných čelistí a pilovitých zubů. Sama zploštělá hranatá hlava byla větší než on a páchla polostráveným masem.

Peg si ke zvířeti klekla na jedno koleno a filmovala, zatímco Jake stál nervózně na stráži. Challenger nebyl dost blízko, aby je dokázal varovat, kdyby náhodou jiný masožrout vykoul ze sousední strouhy.

"Všimněte si těch svalových pletenců tady na čelistech!" Peg zřejmě cítila úctu k té odporné potvoře. "Přála bych si, aby otevřel tlamu, pak bychom lépe viděli na zuby a na vnitřní ústrojí."

Tyranosaurus otevřel jedno oko a podíval se přímo na Peg.

"On ví, že o něm mluvíme," zašeptal Jake.

"Nemějte obavy. Podívejte se na ty krvavé skvrny kolem tlamy. Pravděpodobně spí po úspěšném lovu. Pochybuji, že bychom mu připadali jako potrava."

"Pouhý předkrm." Obr je mohl spolknout jako pár ústřic, aniž by mu zaplnili mezery mezi tesáky.

"Nejste vy nějak nervózní?"

"Ne vždycky." Každá epocha má své stinné stránky. Čtrnácté století mělo mor; dvacáté zase světové války a reklamy v televizi. Kletbou Jaková času bylo, že lidé jako Peg byli příliš chráněni.

"Tohle není plastivize ani simulace. Tady je všechno doopravdy. Včetně jeho. Pohněte s sebou. Z tohoto chřtánu vás nikdo tahat nebude."

Mohutná hlava se zvedla, čenich a zuby se obrátily k nim, silný krk se protáhl. Jake málem vyskočil z kalhot.

"Nevyplašte ho."

Jake zíral na ještěřův ohavný škleb a dech se mu zastavil.

Potvora sklesla zpátky, ale bradu si uložila blíž k nim, jako by si dělala pohodlí. Obrovské oko se zavřelo, zapadlo do svého rohovitého důlku.

Právě když si Jake pomyslel, že už je po všem, spustila Peg svůj rekordér, udělal dva rozhodné kroky, natáhla ruku a dotkla se té strašlivé zubaté hlavy leheč na čenichu.

Tyranosaurus zafuněl a Jake z toho málem dostal záchvat.

Když šli zpátky přes trním zarostlé wadí, Peg vysvětlovala: "Tenhle tvor nemá přirozeného nepřítele, nemá se koho bát a před kým se bránit. Jestliže pro něj neznamenate potravu nebo nebezpečí, nemáte důvod se ho obávat."

Na to neměl co odpovědět. Možná, že má Peg pravdu. Možná je prostě cvok. V žádném případě by Jake neběžel zpátky a nelechtal Rexe na nose.

Shýbl se pro vypadlý ještěřův zub, větší než jeho dlaň. Řezná hrana měla jemné vroubkování, jako klenotnická pilka.

Žhavým poledním vzduchem dělal Hell Creek čest svému jménu. Dokonce i Peg padala vyčerpáním. Jake si s úžasem uvědomil, že si vlastně neodpočinula už půldruhého dne. Vyhnal Challenger do výše, aby mohla spát v pohupující se klimatizované kabině.

Rozpálená krajina chladla. Jake se probral ze svého poledního spánku natolik osvěžen, že byl schopen jít klidně popíchnovat tyranosaury. Bylo to přesně to, co měla Peg v úmyslu.

"Můžete mne odvézt zpátky k řece? Chtěla bych vidět, jak budou masožravci nakládat se stádem triceratopsů."

Záznam v počítači dovoľoval Jakovi zopakovat každý pohyb lodi, takže nemohli zabloudit. Uvolnil kotvu a dal Challengeru kompletní instrukce. Letěli mnohem výš nad terénem, který se pod nimi ztrácel. Peg ho prosila: "Níž!" Což znamenalo vypustit část vodíku a olizovat vrcholky cypřišů.

Přední zasklená galerie nabídla výhled na zelenožlutou step, proříznutou ohromným obloukem červeného bahna řečiště. Jake viděl koupající se triceratopsy, velké krokodýly i hadrosaury s kachním zobákem. Kus dál se řeka rozvětvovala do ploché delty, složené z modrých zátok a cypřišových močálů. Ve veliké dálce objevil jeho posílený zrak vodorovnou modrou čáru, splývající s oblohou - Středoamerické moře - mělké rameno oceánu, jenž zaplňoval Mississipskou nížinu a spojoval Mexický záliv s Hudsonovou zátokou.

"Tamhle jdou masožravci," Peg hleděla doprava. Jake seřídil směrové kormidlo na pravobok a výškové na směr dolů.

Malý, dlouhonohý tyranosaurid proklouzával podél hlubokého koryta potoka. Byl asi tak veliký jako kosatka. Peg plíživce identifikovala: "Albertosaurus megagracilis - stopař a sprinter. Bude se motat kolem stáda, až narazí na zatoulaný kus nebo mládě."

Pokud byl v bezpečné výšce, nacházel Jake v malém chlapíkovi zalíbení. A. megagracilis byl zbarven rezavě s hnědými skvrnami, byl mnohem menší, avšak i elegantnější než ten, se kterým si Peg hrála na slepou bábu, ale také rychlejší, hladovější a člověku nebezpečnější.

Peg si natáhla šortky a mokasiny, které nosila ke kroji vran, aniž si dělala starosti s dlouhými, plandavými kalhotami. Výsledkem byly krátké minišaty s třepením, které jí sotva kryly hýždě. "Chtěla bych tam dolů, blíž ke stádu, abych mohla zabírat akci v úrovni půdy."

Jake nebyl nadšen dalším výpadem do druhohorní divočiny. Bylo pozdní odpoledne. V chladném soumraku budou dravci mnohem aktivnější a nebezpečnější.

"Och, vy můžete zůstat tady nahoře. Spojíme pozemní záběry s širokouhlými sekvenčními ze vzduchu." Přejela objektivem obzor. "Tamhle přichází mnohem víc dravců! Celá lovecká smečka!"

Jake přehlédl nové příchozí; byli vyšší než A. megagracilis a podsaditější. Tyranosauridi v plné velikosti. Půl tuctu černohnědých kluků (nebo holek) vyvolalo mezi býložravci paniku. Tihle se neskrývali v potoce, zamířili rovnou k řece, bez ohledu na to, kdo je uvidí přicházet.

Jake už viděl tenhle ďábelský tanec dřív, ve stepích Centrální Asie i na pláních pod Killimandžárem. Šelmy se blížily po větru. Stádo se pomalu pohybovalo proti větru, aby nepadlo do léčky a udržovalo zdravý odstup. Žádný lovec ani oběť se nepohybovali příliš rychle - všichni čekali, až ten druhý vyčerpá své rezervy. Až dojde k útoku, může dostatek dechu znamenat celý rozdíl mezi životem a smrtí.

A Peg má laskominy být uprostřed toho všeho. Jake si položil otázku, zda je moudré, aby se nadějný mladý paleontolog, který nikdy neviděl sadu tyranosaurích zubů jinak než v muzeu, ve sbírce zkamenělin, nechal probodnout či sežrat.

Přistál na závětrném okraji stáda a podával jí komunikátor ve tvaru klipsu na ucho. "Vezměte tohoto malého zjebance s sebou."

"Malého zjebance?" stará angličtina jí zase dělala problémy.

"To je technický termín. Hlavně to nevypínejte."

Nasadila si komunikátor na ucho a hrdě se nesla ke křoví, přičemž mu převáděla svá dlouhá stehna pod okrajem krátkých šatů. Jake jen doufal, že ji právě nevidí naposledy.

Za boje s bočním větrem se snažil udržovat Challenger těsně nad ní. A. megagracilis mu dělal stále větší starosti, ale slídič se mu ztratil v nerovném terénu a teď už nebyl čas ho hledat.

"Jak to vypadá? Stádo mám v dohledu." Hlas Peg mu zazněl jako bzučení hmyzu v mikroamplionu.

"A. megagracilis zmizel. Ti velcí tyranosauri postupují vpřed v jedné linii pár kilometrů od vás po větru." Jake usoudil, že ti velcí se co nevidět rozběhnou naplno. Triceratopsové si to mysleli také. Přesunuli svá mláďata doprostřed stáda. Dospělí namířili rohy proti blížícím se dravcům, obraceli se k

nim krátkýma předními nohama.

Hra na loupežníky a přepadené začala. Přírodní tanec smrti není nikdy jen samý boj. Ani masožravci nešli rovnou na zteč proti rohům. A žádný rozumně uvažující triceratops nechtěl být oddělen od couvajícího stáda a odsouzen k porážce. Hrdinství není u býložravců taktika k přežití.

"Co se děje?" Peg, skrývající se v křoví, neviděla nic.

"Tyranosauři byli odražení. Teď zkoušejí útočit na křídle."

Bezbranní ještěři s kachními zobáky se nenápadně trousili do křovin podél řeky.

"Já jim nadejdu."

"Ani se nehněte."

V tom okamžiku se stádo něčeho polekalo - snad útoku po křídlech, snad prchajících kachnozobců. Ať už z jakéhokoliv důvodu, triceratopsi se náhle obrátili proti větru a s duněním pádili podél řeky. Tyranosauři sprintovali za nimi. Tisíce dinosaurů, velkých jako sloni, uháněly nejvyšší rychlostí, hlavy skloněné k zemi, ocasy vzhůru, vzdouvající se boky. Vyšší tyranosauři vtrhli mezi ně, rvali a chňapali, zkoušeli srazit svou oběť, když běžela kolem nich, a sami byli ohrožováni rohy těch dalších.

Smrt pozdě odpoledne. Nepopsatelná noční můra. Jake to dokázal přirovnat jen k jednomu zážitku a tím byl krkolomný lov Lakotů na bizony. Prachem zahalení tyranosauři mu připomněli náčelníka Šíleného koně a jeho spolek, vyrazející s válečným pokřikem na jatka.

Jenže lovci tentokrát ztráceli své pozice. Možná je příliš ohrožovaly rohy nebo stádo drželo příliš při sobě, tak či tak se tyranosauři stáhli a přeskupili.

Peg o všechno přišla. "Vidím prach, zvířený stádem, ale kde jsou tyranosauři?"

"Valí se doprava, sotva půl kilometru od vás." Taky dobré.

"Zkusím se dostat přes to bahno do závětrí stáda." To vyschlé bahno byl boční kanál, vymletý povodní a spojující dva meandry řeky, zkratka, která mohla Peg pomoci dohnat splašené stádo.

Jake se spouštěl níž, aby propátral kanál a při tom se poohlédl po tom plíživém rošťákově A. megagracilis, ale ten rychlý malý mizera mohl teď být kdekoli.

Zapadající slunce vrhalo dlouhé, matoucí stíny. Kachnozobci se hemžili jako velké, vyplašené ještěrky v podrostu. Triceratopsi stádo obnovilo svého kolektivního ducha. Zadní voj dospělých jedinců se obracel, pátral v prachu, vyvaloval své zteklé oči na smečku tyranosaurů.

Challenger mu dal znamení.

"Ach, teď je vidím!" triumfálně halekala Peg. "Tamhle jdou!"

"Kdo? Kde?" Jake se obrátil zpátky k ní. Brada mu poklesla. On i stádo byli oklamáni. Skryti prachem a šerem, tyranosauři změnili formaci. Místo v zástupu byli teď v řadě vedle sebe. Použili Peginu zkratku a vyrazili k nové zteči přímo do středu otráveného stáda, aby ho rozdělili na dvě zpanikařené části.

Peg se právě v patách stáda vyškrábala z kanálu na břeh, lehla si tam a filmovala, co jí rekordér stačil. Idiotská náhoda ji dostala mezi stádo a útočící dravce. Šest zuřivých tyranosaurů se na ni vyřítilo z šera s blýskavými zuby a vlajícími ocasy, drápáté nohy hnětly jíl pánve. V jediném děsivém okamžiku Jake zahlédl, že se jeho partnerka odmítá hnout z místa.

Vlna drápů, zubů a svalů se přes ni přelila a její komunikátor oněměl.

3. Pátrání po sauropodech Jakovo zaměstnání vyžadovalo všeobecné znalosti tak trochu o všem, ale on sám se pokládal za specialistu na čas. Newtonský čas, post-Einsteinovský čas, neeuklidovský čas. Při Platonově nekonečné přednášce o tomto subjektu dokonce zíval. Jeho implantovaný počítač mu umožňoval nadsvětelné vnímání času, takže mohl zkrátit dny na milisekundy nebo je natahovat na celá tisíciletí, aniž by promeškal jediné tiknutí kosmických hodin. V okamžiku, kdy Peg zmizela mezi útočícími dravci, začal počítat nanosekundy. Zaječel na Challenger, aby přistál.

Věděl, že to, co zbylo z Peg, potřebuje okamžitou pomoc. Tělo se dá zregenerovat. Kousek po kousku, podle potřeby. Ale nervové buňky byly nejistá záležitost. Když zahynou, poškodí to paměť, tedy podstatu její osobnosti. Smrt mozku je definitivní smrt.

Venku z kabiny byl dřív, než se Challenger dotkl země, proskočil předním oknem a s medikitem v ruce se hnál kupředu.

Počítal, že v záchranném sarkofágu bude mít Peg během několika vteřin. Minuty bude trvat, než se dostane k Bráně. Ale ten druhý konec anomálie, skutečná lékařská péče, to bylo stále několik století daleko. Neexistovalo přímé spojení mezi svrchní křídou a Domovem. Na druhém konci hellcreekské anomálie se medicína

stále ještě zabývala spíše vražděním pacientů než opravdovým léčením. Řezání a sešívání prováděli řezníci – šarlatáni v nemocni zamořených nemocnicích. Chirurgové byli placeni podle počtu urážnutých údů.

Za běhu soustředěně promýšlel možnosti, jak vrátit čas, jak získat ztracené minuty, nebo aspoň sekundy, zachytit ten okamžik, než se to všechno stalo. Teoreticky by mu měla RNS umožnit vytáhnout Peg ještě před tím, než ji rozdupalí tyranosauri. V dobře procestovaných historických obdobích STOP týmy rutinně uskutečňovaly nemožné záchranné akce.

Ale ne tady, ne teď. Anomálie Hell Creeku byla natolik nová, natolik málo prozkoumaná, že Peg mohla klidně být v prahorách, místo v druhohorách. Ani STOP tým by nedokázal vypočítat, jak se dostat do správného tisíciletí, natož do správného okamžiku. Ale pokud ji dokáže protáhnout Bránou do historického období, měl by je tam STOP tým čekat. To by byla Pegina jízdenka k automatickému lékaři.

Současně stihl proklínat sám sebe, že nechal jít Peg za jejím ztřeštěným přáním na smrt. Byl nezodpovědný blázen, místo, aby se staral o její bezpečí, myslel na to, jak dostat Peg do postele.

Když přeskakoval rozdrcený okraj wadí, vnitřně se připravoval se ten strašný pohled. Velice záleželo na tom, v jakém je stavu. Co pro ni bude moci udělat. Co z ní zbylo.

Peg tam klidně seděla, pokrytá bahnem a prachem, lokty opřené o kolena a natáčela mizející tyranosauy. Jake ztratil rovnováhu a ukázkově sebou praštil.

Vyrušena jeho pádem se obrátila. "Zranil jste se? Dobře, že jste přinesl medikit."

Vzala mu přístroj z bezvládné ruky, sklonila se nad ním a pátrala po zranění. Pak mu pomohla, aby si mohl sednout, v důsledku čehož se mu zamotala hlava. "Viděl jste ty tyranosauy? To byl opravdu působivý okamžik - běželi přímo prese mě."

Seděl tam a nic neříkal, zaplaven úlevou i zlostí, cítil se provinile a uvědomoval si, že se nevolnost proměňuje v docela obyčejný vztek.

"Cítíte se líp?" Její úsměv byl účelový, chtěla mu pomoci. "Můžete se podívat na můj komunikátor? Myslím, že ležíte přímo na něm. Malý zjebanec mi vypověděl službu, poté co mi spadl na zem."

Jake byl na pokraji výbuchu. Ale byla to jeho práce, jednat s touhle slepicí bez mozku. vydloubl komunikátor z bláta pod sebou a plácnul jí ho na dlaň a odpověděl tak diplomaticky, jak jen byl schopen. "Jestli jste se rozhodla spáchat sebevraždu, dělejte si to laskavě ve svém vlastním čase a mějte trochu slušnosti, abyste se vyhnula způsobům, za něž by mohl být obviněn náhodně přítomný."

Peg se po něm chladně podívala. "Nebuďte sprostý. Už od průchodu Bránou jste v testosteronovém opojení, u ohně jste mne ohmatával, omezoval jste mne pod záminkou, že mne zachraňujete, děláte z vážné expedice frašku!"

Hledal, co jí odpovédět, ale její tón se změnil na nadutý a akademický: "Máte aspoň nějaké ponětí, jak je dlouhý krok tyranosaura?"

"Zatraceně velký, jako všechno ostatní na něm."

"Když běží rovně - čtyři až pět metrů. Stačilo, abych se skrčila a oni nade mnou přeletěli." Peg ukázala na první tříprstou prohlubeň, která byla o několik metrů dál ke středu řečiště. Jeden krok mohl klidně přeskočit menší pozemní vozidlo.

"Přestaňte už myslet svými pohlavními žlázami. Vůbec jsem nebyla v nebezpečí. základní společenská poučka masožravců hlásá, že sedmitunový dravec, honící šestitunového býložravce, se nezastaví kvůli padesátikilové osobě, i když mu stojí v cestě."

Věnovala mu soustředěný pohled. "Jste tak popudlivý. Překvapuje mne, že vás RNS na tuhle práci vybrala."

Jake neříkal nic, věděl dobře, proč tu je. RNS ho nevybrala, on si vybral Peg, sbalil ji a její druhohorní projekt jako zamilovaný šudák.

Kulturní, akademické i zábavní instituce předkládaly RNS své požadavky a návrhy na expedice. Rychlejší než světlo zase plnila jejich rozmary. Pouze STOP mise měly trvalou prioritu. Kulturně vědecký význam projektů hrál dost malou roli při výběru, hlavním kritériem byl názor starých, zkušených praktiků, na co si troufnou. Ne každý se na tu práci hodil. Agenti pravidelně podléhali skokům Bránou, rozčileným domorodcům a primitivním lékařským pověrám. Hlupáci a podvodníci dlouho neobstáli. Výlety, které vypadaly příliš nebezpečné nebo bezvýznamné, neměly šanci.

Starší agenti měli zelenou při výběru slibných projektů a Jake měl svůj vlastní systém k prozkoumání čerstvých návrhů. Zavřel se ve svém studiu na Syrtis Major a nasadil postup: konev kávy a dýmka opia. Když byl náležitě

naladěný, nechal Biofile, aby mu předložili otevřené časové návrhy.

Bylo tam všechno možné - slibné nápady i úplné hlouposti. Lidé si chtěli popovídat se svými zemřelými příbuznými... Sensibilové, kteří chtěli otestovat své prorocké schopnosti... PhDr z Teheránu, který chtěl filmovat nějaký příběh ve čtvrtém století v Mezopotámii... Organizace ZACHRAŇTE KŘESŤANSKÉ MUČEDNÍKY měla dlouhý seznam ctihodných lidí, kteří měli být vytaženi z plamenů. ŽIDOVSKÝ VÝBOR PRO ODHALENÍ SVATÝCH měl mnohem delší seznam neméně ctihodných lidí, jejichž dobrou pověst hodlal poskvřnit (někteří měli být dokonce přeneseni do budoucnosti a tam souzeni). A jedno velké zvíře ze simulační televize potřebovalo nějaký materiál pro pornofilm o Markýzi de Sade. A pak teprve následovali skuteční pošuci a cvoci...

Jak vybírat z tolika objednávek? Jakeův opiem posílený mozek se o nějaký spravedlivý výběr nepokoušel. Peg a její druhohorní projekt dával něco, čeho se dalo chytit. Musel si její návrh desetkrát hlasitě přehrát, při tom bafal opiovou dýmku a uvažoval všechny odstíny jejího hlasu, osobnosti i podání.

Její záznamy byly neuvěřitelné: Členka Cuvierovy společnosti při Pařížské univerzitě ve dvaceti šesti letech... francouzština, latina a klasická řečtina... plavání, jóga, aikido... typ Fí Beta Kappa s čistým trestním rejstříkem... Členka společnosti Reformovaných Vegetariánů a aktivní nudistka. Doporučení od kdekoho, Světovým Paleontologickým Kongresem počínaje s Spolkem mladých lesbiček konče. Skvělý, velice vyrovnaný mladý odborník, který zanechá na planetě svou stopu. Dokonalé. Vysněný zákazník každého časového agenta. Kde jen udělal Jake chybu?

Následky ho dovedly až k pochybnostem, zda je správné dělat výběr klientů v opiovém opojení. Ale ani jeho strážlivý mozek nedokázal najít závadu. Svrchní druhohory byly zbrusu nové období, mnohem vzdálenější, než všechno, čeho bylo dosaženo předtím, ohromně lákavý úkol s vysokým stupněm rizika, který Jake nemohl odmítnout, i když předpokládal, že to bude na ostří nože. Kdokoliv se vrátí ze svrchní křídly, bude mít RNS v hrsti.

Nesměl ale udělat žádnou chybu. V tom byla RNS neoblomná. Rychlejší než světlo měla armádu aktivních agentů a plné seznamy čekatelů. Jeden krok vedle a Jake si mohl balit kufry. Cesty s RNS byly příliš náročné a nákladné, než aby mohla dovolit zaměstnancům chybovat. Když zbouchnete nějakou buchtu v Bohem zapomenutém koutku minulosti, agentura vám poradí, abyste se s tou buchtou oženili a naučili se farmařit - a můžete si být jisti, že máte dveře do RNS zabouchnuté navždy.

Seděl ve stínu přesličky, poslouchal, jak mu Peg vysvětluje, jaký byl pitomec, a přemýšlel, jak to udělat, aby byl úspěšný. Do pekla, musí se něčím vytáhnout. To, že přijal bláznivou partnerku jen proto, že se s ní chtěl vyspat, není pro RSL žádná omluva. Rozmýšlel se, co by na Peg lépe zabralo - kající omluvy nebo trucovitý vzдор?

Challenger mu vyslal varovný signál.

S rachotem a praskáním se rozhrnulo křoví. Z magnolií vyrazil A. megagracilis. Neměli zatím žádnou možnost změřit délku jeho kroku, ale mohli si být jisti, že tenhle masožravec dokáže utíkat nejméně dvakrát tak rychleji než člověk.

Po překonání počátečního šoku Jake potlačil zaječení a myšlenkou zavolał stunner. Nic. Vrazil ruku do podpaží, bylo prázdné. Ani pouzdro, ani zbraň. Vyskočil z Challengeru, aniž by si s sebou vzal cokoli nebezpečnějšího, než lékařskou soupravu. Pokud měl ten dlouhonohý tyranosaurid bolení zubů nebo zlomený dráp, mohl mu Jake posloužit. Jinak na tom byl špatně.

Padesát metrů proti větru se z křovisek vynořil mladý kachnozobec. Zaskučel strachy, z příkrčené pozice na všech čtyřech se napřímil a vyrazil do běhu na zadních. Tento dvoutunový dinosaur se svým černozeleň zbarveným povrchem těla dokonale splýval s barvou porostu. Megagracilis musel tohle mládě vyčenichat, protože nebyl vůbec překvapen a mířil přesně k místu, kde se kachnozobec vynořil.

Vyděšený mladík viděl přicházet smrt a prudce uhnul vpravo. Tyranosaurid vzal zatačku ostřeji a mířil právě na tělo řvoucího býložravce. Srazili se ve výtrysku prachu a šterku. Godzilla zasáhla plačící dítě. Aspoň to bylo milosrdně rychlé. Megagracilis nasadil své čelisti kolem kachnozobcova krku a scvakl. Ten jen hrůzou vypouklil oči. Smrtné křeče ještě neustaly a dravec už začal žrát.

Jake seděl bez hnutí, všechna síla z něj vyprchala. Peg měla pravdu. Pro tyhle strašlivé obry byli dva lidé jen pár náhodných výstupků v krajině. Bezvýznamné štěnice. Zatímco se on a Peg dohadovali, hra na sežrat či být sežrán pokračovala. Megagracilis ucítil ukrytého kachnozobce. Ubohý býložravec věděl, že smrt obchází kolem a v poslední okamžiku podlehl panice. Žádný z nich nevěnoval lidem ani nejmenší pozornost. Jak pokořující.

Pohled na Peg byl ještě více ponižující. Stála skoro na špičkách a bedlivě filmovala každý kousek masa, který mizel z oběti. Její výraz byl mimo tento svět, dokonale odpoutaný - ani úsměv, ani uspokojení, jen vytržení. Tím, že vybral tuhle mladou paleontoložku, připravil jí největší dobrodružství jejího života, romantické a profesionální zároveň, zatraceně blízké orgasmu - příběh, ve kterém Jake sám byl jen špatně obsazeným statistou, potřebným asi jako reaktor, ale o nic důležitějším.

Jake byl dost cynický na to, aby začal uvažovat, zda jí má pověřit pravdu. Dokázal by Peg připomenout, že nebýt jeho, ona by se sem nedostala. Byl dost cynický na to, aby si to myslel, ale příliš hrdý, než aby to řekl. Nehodlal se před ní ponižovat.

Rád si o sobě myslel, že je vtipný, příjemný a podle potřeby i odvážný. Peg mu jeho samolibost nabourávala. Nastal čas, aby odsunul své libido stranou. Možná se s ní nevyspí, ale určitě spolu udělají kus pořádné práce. Konec hledání nezávazného dobrodružství, čekání na to, až zahřmí. Zvítězit, nebo padnout. Teď potřeboval plán, něco, co by Peg zabavilo.

Přikázal palubnímu počítači, aby osvětlil houstnoucí šero, odběhl k Challengeru, uvázal si podpažní pouzdro se zbraní a objednal u mikrovařiče irskou kávu. S konvicí v ruce šel do dolinky pozorovat hostinu A. megagracilis.

Káva a whisky mu zvedly náladu. Dva z větších tyranosauridů vyšli z ohybu řeky. Snad tenhle párek nedohonil své oběti, snad je smečka vytlačila od žrádla. Každopádně se rozhodli, že mládě kachnozobce je chutnější. Trochu chňapali a vrčeli, když se A. megagracilis pokoušel prosazovat svá zákonná práva. Malý masožrout byl příliš rychlý, než aby mu dokázali vážně ublížit, ale výsledek byl mimo pochybnosti. Dva tyranosauri se usadili k ukradené hostině. Megagracilis se odplížil lovit další kachnozobce.

Jake v tom viděl poučení. Megagracilis byl odborník, rychlý zabiják malých kachnozobců. Jakkoliv obdivoval ještěrový linie a vybroušenou techniku, sám byl raději univerzální. Ti dva byli univerzální, dost velcí, aby se pustili do triceratopse, a ne příliš velcí, aby se nemohli živit zdechlinami. Univerzalisté vždycky zvítězí, když mají dost času. Nebo v to aspoň doufal. Peg, zahleděná do hledáčku, byla specialistou par excellence.

K Challengeru se vraceli spolu. Peg odhodila rekordér na stolek s mapou a nohy v mokasinách umístila hned vedle.

"Tohle byl významný den. Jsem otřesená, vyhladovělá a vyčerpaná - asi v tomto pořadí."

Vytáhla ohromný vypadlý zub a postrčila ho k Jakovi. "Do vaší sbírky." Nabídka příměří. Dinosauri ztráceli své opotřebované zuby, tak velké špičáky nebyly vzácností, ale bylo vidět, že Peg dychtí změnit jejich vztahy, být společenská navzdory únavě, usazené v koutcích jejích očí.

Jake byl dojat. Rychle naservíroval žampionovou musaku a boršč se zelím, doplněný vybraným moselským. Zvenčí se do nočních zvuků mísilo chroupání kostí, což oznamovalo, že velké drtící čelisti likvidují poslední zbytky kachnozobce.

Peg kývla do noci. "Obrovští masožravci byli pěkní, i se svými krvavými způsoby, ale pořád ještě chci vidět sauropody."

Zase sauropodi. Mluvila o nich od prvního dne. Jake věděl, že tihle brontosaurům podobní býložravci s dlouhými krky byli poslední mezi dinosaury - byli dvacet až třicet metrů dlouzí a vážili kolem sta tun.

Peginy ospalé oči zazářily. "Sauropodi jsou pro tuhle výpravu to hlavní, jsou důležití pro hypotézu o jejich vymírání. Důležitější než cokoliv jiného."

"Je nepravděpodobné, že je najdeme tady v Hell Creeku," podotkl.

Pokrčila rameny. "RNS vybrala Hell Creek. Já jsem chtěla přímo do Morrisonovy formace."

"Svrchní křída je příliš rozlehlá na takové výlety," usmál se Jake. Pegina úzká specializace byla zřejmá; v teorii červích děr se moc nevyznala. Jake byl jedním z těch, kdo měnil její originální návrh do něčeho, co mohlo opravdu fungovat. Morrisonova formace byla součástí pozdního jurského období, takových 80 milionů let proti proudu. Druhoohory byly rozlehlé. On a Peg sotva zvlhli jejich hladinu. T. Rex byl blíže času lidstva, než k brontosaurům a Zlatému věku sauropodů. Jake je přenesl tak těsně, jak se odvážil, k tajemné hranici, která označovala křídové vymírání, s představou, že konec nebývá špatným místem pro začátek. Úspěch napovídal, že by mohli pátrat po dalších anomáliích, dostat se ještě dál zpátky a vidět víc.

Ale Peg to všechno chtěla vidět teď.

"Tady v Hell Creeku máme úplnou explozi nových typů: tyranosauridy, triceratopse, kostihlavy, ankylosaury a vyvinuté kachnozobce. Evoluce tady pádí jako zběsilá. Ale je podstatné vědět, co se stalo s těmi staršími typy a sauropodi jsou jedni z nejstarších."

Jake připustil, že není paleontolog, ale přísahal by, že cítí v kostech příchod velkého vymírání. Dinosaurů z Hell Creeku vypadali dost zdravě, T. Rex budil respekt, ale v dinosaurům způsobu života viděl jakýsi chvat, který nepozoroval u krokodýlů a volavek.

"Jistě, taky jsem si toho všimla." Peg třídila symptomy: "Tlustí masožravci odhánějí zabijáky od kořisti. Triceratopsi stáda křížují krajinu - hledají vodu a potravu. Ubozí kachnozobci nejsou schopni uhájit svůj vývojový náskok."

Jake přidal svůj smysl pro generalizaci: "Mimo těch pštrosovitých tu úplně chybí stáda malých dinosaurů. Žádní univerzální mrňousové nečekají, aby se zmocnili vlády, až ti velcí padnou."

Peg potřásla hlavou. "Celá ta podívaná stojí na potravinovém řetězci." Jednoho dne se tahle podpěra zřítí a nastane strašlivá havárie. Zatímco si tady povídají, světová pohroma se řítí vesmírným časoprostorem k Zemi.

"Ale to je to, proč jsou sauropodi tak důležití. To jsou dobře zavedení býložravci, kteří skutečně přežili mnohá vymírání a kosmické srážky."

Jake si rovnal v hlavě myšlenky o lovu na sauropody. Býložravci s dlouhým krkem byli obrovští, ale poměrně neškodní, pokud na vás zrovna nešlápli. Uvidět je byla nevinná touha v porovnání s hrou na honičku s tyranosauridy.

"Můžeme najít velké sauropody ve svrchní křídě?"

"Možná na vysočině, určitě v Jižní Americe."

Potěšen jejím nadšením, přikázal Jake Challengeru, aby na obrazovku promítl mapu nalezišť zkamenělin. Tahle mapa mu připomněla nákresy, které popisovaly Afriku v devatenáctém století. Zkameněliny vznikaly tam, kde se ukládaly sedimenty, takže mapy ukazovaly linie pobřeží, říční delty, zátopová území a podobně. Vnitřní oblasti kontinentů byly jen velké bílé plochy.

Peg zavržla Euramerické sauropody. Takzvaní titanosauri neodpovídají svému jménu. Byli sotva větší než kachnozobci. Eurameričtí dravci byli rovněž menší než průměrní - megalosauri a dryptosauri. T. Rex mezi nimi vyčníval jako lev na výstavě pudlů. Většina Evropy byla právě pod vodou. Severovýchodní Amerika, Grónsko a Skandinávie byly spojeny v Eurameriku, ale jižní Evropa byla rozčleněna v polosuché ostrůvky, některé z nich obývané trpasličími dinosaurů sotva několik metrů dlouhými. Byli spíš zvláštní než působiví. Peg neměla čas dělat cestu kolem světa pro srovnávací evoluci druhů.

Jake navrhl, aby jejich trasa vedla převážně západním směrem k jihu a pak východně, nejméně do Severní Afriky. Sahara byla v současné době zelená tropická džungle, spojující Eurameriku se Španělskými ostrovy.

Peg zavrtěla hlavou. "V západní Africe je mnohem víc těch chybně pojmenovaných titanosaurů, větších než v Euramerice, ale ne moc. Na ně se můžeme podívat později, při cestě do Indie." Indie byla další velká bílá skvrna, stejně tajemná jako před plavbou Vasca de Gamy. Mohla být úžasně exotická - snad to byl ostrov, nebo byla připojena k Africe.

Ona chtěla rovnou do Jižní Ameriky, ačkoliv to možná znamenalo let do chřtánu vysokých teplot a tropických bouří. "Tam určitě uvidíme skutečné sauropody."

Jake uvážil pravděpodobné počasí a souhlasil. S veselou tváří bude raději čelit tuctu tropických cyklonů, než si zase hrát s tyranosaury na honičku.

V obavě, že přece ještě přijdou, vystoupal s Challengerem na noc do bezpečné výše. Při večerní kontrole všech systémů si všiml, že Pegin rekordér je přetočen až na začátek. Zřejmě usnula při prohlížení záznamu. Prohlížel si strojek a napadlo ho podívat se na záznamy. Pomocí svého elektronického vybavení snadno rozluštil klíčovací kód. Byla to jednoduchá digitální transformace, klíčovaná Peginým datem narození. Stačilo dát na vstup PEG a NAROZENINY a údaj vystoupil z paměti. Dešifrovaný obraz vstupoval přímo do Jakova zrakového bloku.

Byl překvapen dobře známou purpurově - modrou oblohou. Rudý obzor byl přeškrtnut bílými proužky par. Záznam pocházel z Domova; tohle nemohlo být z druhohor a také ne ze Země.

V popředí plastického obrazu stála skupina dospívajících dívek - mladé, nemotorné, okaté - opřeny jedna o druhou, unavené a rozjásané. Měly respirátory a výškové obleky, ale masky si před záběrem sejmuly. Jejich úzké rty byly modré chladem a nedostatkem kyslíku. Byly na Marsu, na západním hřebenu hory Olymp. Jake poznával rudě okrovou Amazonskou planinu v pozadí.

Olympský hřeben byl typickým turistickým cílem, ale tohle nebyly typické turistiky. Tyhle opravdu vyšplhaly na nejvyšší horu všech obydlených planet. V dívčích tvářích bylo vidět neuvěřitelné potěšení z toulání.

A Peg stála uprostřed - velice dospělá a velice poručnická.

Ovšem. Mladé Lesbičky. Ona byla nejspíš Matka pluku nebo tak něco. Její hrdý pohled, upřený na planinu Amazonek, vysvětloval část jeho problémů.

Příštího rána propátrávali pra-Skalisté hory a našli hustý, neproniknutelný les. Peg se domnívala, že by se v horách mohli najít velcí sauropodi. Jake

neodporoval. "Tam dole mohou být ultrasauri nebo ztracená města, ale jediný způsob jak se to dozvědět, je přivázat Challenger ke stromu a projít to pěšky - dva lidé beze zbraně." Sauropodi ve Skalistých Horách budou muset počkat.

Pak se objevila jiná krajina, s více močály a vodními toky. Jake si v hlavě přehrával cajunské melodie a Peg zatím určovala z výšky rostlinstvo i zvířectvo. "Bahenní cypřiše, vysoké porosty jedlí a borovic..." Zahlédli i houf malých tyranosauridů - Albertosaurus lancensis, jak se domnívala Peg, ale nemohla si tím být jista, když neviděla zuby a jiné vnitřní části. Nic ani vzdáleně podobného sauropodům.

Potom přišlo moře. Zelenobílé pobřeží. Modrá voda. Útesy a atoly. Challenger sestoupil k hladině a doplnil si zásoby vodíku a vodní přítěž. Peg odebrala vzorky mořské vody a zaplavala si nahá mezi útesy. Pobřežní ptáci s malými zuby v zobáku kroužili kolem ní.

Minuli mírnou Montanu a plavili se k jihovýchodu podél pobřeží Dakoty. Kansas byl celý pod vodou. Peg se usadila na průhledném krytu kabiny a filmovala přímo dolů mořské dno, vodní plazy - dvanáct až šestnáct metrů dlouhé plesiosaury, dlouhokrké příbuzné nestvůry z Loch-Ness. I na palubě lodi pracovala nahá, ale jí to připadalo jako pouhá zábava. Během snídaně obdivoval Jake její joginské pozice, potom odpočíval ve své roli létajícího šoféra.

Zabrousil dost daleko na východ, aby se podívali na Euramerické břehy a zahlédli kachnozobce v močálech Atlanty. V jeho hlavě zněl "Alabama Song", když zadal kurz na Jižní Ameriku. Plul v jasném slunečním světle podél nesmírného hejna dlouhokrkých kachen, velkých jako plameňáci.

Tato část cesty byla jako návratem domů. Jake studoval vzduchoplaveckou techniku ve dvacátém století, přímo na palubě vzducholodi "Graf Zeppelin", kde pracoval pro Lufthansu jako mechanik na jihoamerické trase - Frankfurt - Rio a zpátky do Německa. To bylo ještě v době, kdy Rio bylo Rio a ne jen další výhonek Megapolisu. Vzpomínal na horečnaté noci, plné hudby, žen a mardi gras. Nebyl to špatný čas, ani špatné místo - mezi světovými válkami a před epidemií AIDS - nesměli jste být ale chudý, nebo Žid. Prohrabával se ve svých hudebních nahrávkách, zda nenajde sambu, nebo aspoň Bolero.

Byli teď v tropickém pásmu, pod žhavou pokrývkou, která opásávala planetu. Všechno provlhlo. Paluba a přepážky se potily. Polštáře se změnilly v horké houby. Jelenice se lepila na tělo jako mokrá podrážka. Jake se rozhodl, že si vezme jen lehké bavlněné kalhoty, cokoliv navíc bylo nesnesitelné.

Vítr, který prošel rovníkovou pecí, se měnil v slabý vánek. Loď poklesla pod těžkým vzduchem, který tlačil na balonové sektory. Jake vypustil část přítěže a zamířil dál nad moře s nadějí, že mořský vzduch bude ve výšce chladnější. Jen úzká stužka vody oddělovala jihoamerický kontinent od Asiameriky a Afriky, proužek moře příliš malý na to, aby se mu dalo říkat jižní Atlantik. Rybí stín vzducholodi plul po vlnách.

Povětrnostní radar hlásil větrné turbulence a východní vlna nízkého tlaku signalizovala slabou rovníkovou níž. Peg stála s připraveným rekordérem, dychtivě čekala na svůj první pohled na Jižní Ameriku a její sauropody. Poté, co je hledala přes dva kontinenty, byla její posedlost čím dál zřetelnější. Jake si pomyslel, že jakmile objeví nějaké sauropody slušné velikosti, bude ji zase muset odněkud tahat. Zachvátilo ji paleontologické nadšení a mohlo se stát cokoliv.

Před nimi se tyčily vysoké kumuly jako kolonáda, vedoucí na Olymp. Vysoká teplota mořské hladiny vytvářela nestabilní zahřáté vzduchové vrstvy. Počasí právě tak na tajfun, s desetikilometrovými vzdušnými víry.

Jake se díval do trhlin v mracích, hledal modré nebe a modrou vodu, doufal, že nechá rodící se bouři za sebou.

Vpředu však vyvstávalo stále víc bílých skvrn, cáry vařící mlhy hutněly do vatovitých bouřkových mraků se základnou šedou deštěm. Peg byla zklamána, když viděla, že se obzor zatahuje. "Nebudu mít jasný záběr na pobřeží."

Překvapení se nekonal. Nepohoda se blížila ze všech stran. Barometr klesal volným pádem. Challenger bojoval s děsivým protivětrem. Déšť zaplavil otevřená okna; těžké, horké kapky zasáhly Jaka do tváře.

Peg si chránila oči hledáčkem a hlásila: "Vidím černou čaru na jihu."

"To je břeh." všiml si, že nastavila maximální zvětšení. V téhle sílící bouři měla stejnou možnost uvidět Rio, jako zahlédnout sauropody.

"Nijak se to nepřibližuje."

Jake souhlasil. "Tenhle jihovýchodní protivítr je prevít. Máme maximální obrátky a přece rychlost klesá."

"Je to možné?"

"Před hodinou bych si to ještě nemyslel. Ale stalo se."

Dvojitě vrtule Challengeru se točily v nejvyšších otáčkách, aniž tím získali

byť jen metr. Protivítr dosahoval rychlosti 160 kilometrů za hodinu. Námaha lodi se přenášela na Jaka jako napětí podél páteře.

Peg byla otrávená, že jim Jižní Amerika vyklouzla. Nakonec spustila rekordér dolů. "Je to marné. Nic než šedá obloha a šedé vlny." Byli odvanuti vichřicí nazpět.

Rudá Žena je první mezi ženami. Jako Kojot byla všude s námi, dělala hodně toho, co bylo špatné a něco, co bylo dobré.

Krásný štít, medicinmanka kmene Vran a manželka Jdoucího v čele, zvěda generála Custer.

4. Rudá Žena Bouře je zachvátila udivující rychlostí. Příval větru vzal Challengeru manévrovací schopnosti. Radar ukazoval osudné kruhy kumulonimbů, překrývající hustá stratovitá mračna. To byla známka skutečně intenzivní cyklonové bouře. Kolem nich se rodil hurikán.

Jake pohlédl kradmo na Peg. Nevypadala ustrašeně, aspoň ne zrovna teď. I když měla obdivuhodně zjemnělé myšlení, neměla sklony k panice. O druhohorním počasí se tvrdilo, že je mírné. U nich, Doma, byly cyklonové bouře dávno zkroceny. Satelity jim z oběžné dráhy dodávaly energii ke změně v déšť a omezovaly škody na sklizni. Lidé se bouřím jednoduše vyhýbali. Mimo úplných sebevrahů by nikdo nepoletoval vzducholodí tajfunem.

Ale Jake už dříve prošel strašnými větrnými bouřemi, například když obeplouval Horn v podpalubí čajového clipperu, nebo když se držel stožáru rozeschlých athénských necek u mysu Matapan. Věděl, co to znamenalo svěřit život rozmarům větru a moře. To byla lekce, kterou si nepotřeboval zopakovat.

Blesky škrtaly přes oblohu a spojovaly těžká mračna. Horký vzduch škubal vzducholodí. Jake nastavil výškové kormidlo na maximální klesání, aby si Challenger mohl dole zvýšit tlak. Nechtěl vypouštět vodík do bouře. Sloupec plynu, unikajícího z ventilu musel působit jako vodič, čímž by svedl blesky přímo k lodi.

"Reaktor přece musí mít nadbytek síly." Peg stále seděla a vyhlížela sauropody Jižní Ameriky.

"Jistě, vrtule by dokázaly urvat reaktor od trupu. To by nám moc nepomohlo." Utíkali před bouří. Jake snížil příkon do levoboční vrtule a vyrovnával loď pravobočním kormidlem.

Challenger se poslušně snažil. Protivítr bušil do řídicích ploch. Nakláněje se pod nárazy, byl Challenger stržen stranou, pak vyrazil kupředu jako útočící sauropod. Jeho rychlost vylétla z nuly na více než sto kilometrů za hodinu.

Peg sledovala tyto změny s tichým zájmem. "Kam míříme teď?"

"Dost pravděpodobně sever až severozápad." V blízkosti vířících mračných hmot s nimi větry cloumaly příliš prudce, než aby se dal udržet stálý kurz.

Děšť bušil do kabiny, zastřel sluneční světlo. Okna se zavřela. Vnitřní osvětlení zamrkalo. Jake si objednal u mikrovařiče šálek kávy, aby se posílil pro těžký zápas s bouří. Začal si ji zrovna nalévat.

Challenger povyskočil, polil horkou kávou Jaka, Peg i okolní stěny.

Jake ječel na stroj, aby zvýšil obrátky a sklonil výškové kormidlo, jednou rukou se držel okenního rámu a druhou chytal Peg, aby neproletěla přes kuchyni do odpočívány. Loď stoupala dál, nakloněna pod úhlem, ze kterého se zvedal žaludek.

Jaka to přimáčklo na Peg tak, že je dělila jen rozlitá káva, takže pocítil nutnost vést konverzaci. "Chytil nás stoupavý proud!"

Přikývla s očima doširoka otevřenými strachem.

Challenger začal hlásit výšku po stometrových úsecích, protože se blížili k tlakovému maximu. "Osm set metrů... devět set metrů... tisíc..."

"Ve dvanácti stech metrech dosáhneme tlakového maxima a musíme vypouštět vodík, jinak prasknou stěny balónu." Jeho vysvětlování znělo absurdně klidně ve srovnání s jeho pocity.

"Maximální tlak," oznámil Challenger. "Výpustní ventily se otevírají."

Zasvištěl unikající vodík, Jake srazil výškové kormidlo.

Poplašný signál mu vytrvale zněl v hlavě, ale nadále stoupali, unášeni vzhůru se ženoucí se bublinou vzduchu.

"...patnáct set metrů... šestnáct set metrů..."

Další vodík vyfoukl do bouře.

"...dva tisíce tři sta metrů... dva tisíce čtyři sta... dva tisíce pět set metrů..."

Takhle mohli vzdorovat gravitaci dlouho. "Připoutejte se." Přidržel Peg silněji.

Vě více než dvojnásobně maximální výšce se vzducholodě zakymácela a zastavila. Několik vteřin rozechvění. Pak se Challenger vrhl do vroucích temnot.

"Odhoď přítěž!" Jake měl rty pevně sevřené, povely vysílal jen v hlavě. Proč

by měla Peg poznat, jak je vyděšený? Vodní přítěž proudila z lodi. Ale teď je zachytil klesající proud vzduchu. Vyprázdňené vodíkové buňky nasávaly vzduch do obalu, čímž nahrazovaly ztrátu vodíku, ale zároveň přibližovaly hrozbu výbuchu kyslíkovodíkové směsi.

"Hele, oceán," upozornila Peg. Deštěm ometané vlny se blížily, jak těžce padaly skrz nejnížší oblačnou vrstvu.

Challenger se vyrovnal tak blízko pěnových čepiček vln, že Jake dokázal rozlišit jemnou tříšť vody, strhávanou větrem z jejich vrcholků. Hned zase začal stoupat.

Jake nařídil přidat otáčky a sklonit kormidla, aby zabránil vzestupu. Každá neřízená oscilace ho stála ztrátu plynu i přítěže. Vzducholodi hrozilo, že se bude zmítat jako jo-jo, dokud neztratí všechny vztlak a pak spadne do moře.

Zásoby vody byly všude kolem nich, tím samozřejmě i vodíku, ale Jake nemohl ani pomyslet na to, snést se dolů a doplnit nádrže. Síla větru byla odstrašující.

Viděl odpadní hadice a lana, jak se vlečou po vlnách a vytvářejí uzemnění. Blesky zasahovaly loď s děsivou pravidelností.

Asi rok předtím, než se Jake nalodil na Zeppelin, spadla americká vzducholodě Akron, plněná heliem, daleko těžší a silnější než Challenger, do moře mnohem mírnějšího než tohle. Z Atlantiku vytáhli tři, kteří to přežili. Admirál Moffer s asi sedmdesáti dalšími tam vyjel s lodí, ze které vypustili malou vzducholodě, aby je mohli hledat. Moc šancí to nedávalo. A tady nebyla žádná záchranná loď. Těžko mohl signalizovat SOS a svěřit se na projíždějícím plesiosaurovi.

Stoupání se změnilo v pád. Ještě jeden pokles a Challenger poletí přímo do vln.

"Připravte se k nouzovému přistání," radila vzducholodě monotónním hlasem, dokonale bez zájmu. "Použijte lenošky jako záchranné vory."

Jake chňapl po okenním rámu a pohlédl na Peg. "Maximální výkon. Kormidla vzhůru." Nedovedl si představit, jak se projíždějí v tajfunu na lenoškách.

"Nouzové přistání". Opakovala loď. Tuto bezcitnou kalkulaci měly na svědomí krizové obvody. "Přistáváme do horké vody. Odložte přebytečný oděv. Skloňte hlavu mezi kolena."

Jake se ještě snažil z toho Challenger vytáhnout. Sázel všechno na jednu kartu. Vodní přítěž. Kormidla. Síla reaktoru. Deštěm bičované moře bylo už jen několik metrů pod nimi. Jake dělal všechno, aby oddálil katastrofu. "Odhodit reaktor!"

Vrtule zavířily. Reaktor se oddělil a klesl do vln.

Obrovské odlehčení je zdvihlo vzhůru. Nadlehčen ztrátou reaktoru vzletěl Challenger k obloze a začal znovu odříkávat výšku: "Šest set metrů, sedm set metrů, osm set metrů..."

"Co se stalo?" Pegin hlas zněl, jako by byla už smířena s nedobrovolnou koupelí.

"Odhodil jsem reaktor."

"Už ho nebudeme potřebovat?"

"Měli jsme na vybranou jen to, nebo spadnout do toho šilícího moře." V porovnání s reaktorem neměly zásoby, nábytek a ostatní věci tolik hmoty, aby jim jejich odhození pomohlo.

Challenger odříkával starou písničku: "Tisíc dvě stě, tisíc tři sta, tisíc čtyři sta metrů..."

Nad dvěma tisíci metry se loď vyrovnala. Rychlost větru klesla. Paluba pod jejich nohama byla teď pevnější, když se jen volně vznášeli místo boje s bouří.

Jake pustil okno, odpoutal Peg a pomalu došel ke sporáku. Objednal si lehkou svačinu a vzal si ji do odpočívárny. Na oknech se perlily kapky vody.

Peg přišla za ním. "Co teď?"

"Souffle aux blancs d'oeufs. A poslední moselské. Nemá smysl schovávat dobré víno, aby se pak rozbilo."

"Rozbilo?"

"Až nás hurikán donese k pobřeží Asiameriky, musíme s Challengerem dolů."

Pokud Asiameriku neminou. Představil si přelet rozsedliny mezi dvěma kontinenty a vyplutí nad téměř nekonečný Pacifik. Bude potřebovat zatraceně moc štěstí.

"Jak moc špatné to bude, co myslíte?" Peg položila otázku nedbale, jako by se jí to netýkalo.

"Horší by bylo být na palubě vzducholodi při výbuchu. Na Graf Zeppelinu nás při návratu z Pernambuca do Ria chytla těžká tropická bouřka sto metrů nad zemí. Shodila nás rovnou dolů."

Vzpomínka na zážitek, ze kterého se mu zvedal žaludek, ho roztrásla. "Přišli jsme o kormidlo a šli jsme tvrdě dolů na nějakou chatrč chudých Brazilců. Komín se zarazil přímo do trupu, takže kouř a jiskry vznikaly rovnou mezi tuny vodíku

a svítíplynu."

Potrásil zamyšleně hlavou. "Mohli jsme letět po kouskách až do Frankfurtu, ale nějaký mechanik vyskočil z gondoly a vyrazil vstupní dveře do chajdy. Tam zrovna vařili snídani. Sebral hrnec s kávou z plotny a zalil oheň." Zeppelinovy posádky byly nejlepší, to byl důvod, proč Jake trénoval s nimi.

Peg se tomu vyprávění zasmála. Jake už nedodal, že to byl takový případ štěstí, s jakým nemůžete počítat dvakrát. Po bílé kávě Jake přemýšlel, zda učinit poslední pokus o svedení Peg. Ale bylo to jen z pocitu povinnosti. Věta, kterou si schovával jako poslední trumf - "Byl jsem to já, kdo tě sem dostal." -, se v této situaci nezdála tím nejvhodnějším.

Blížila se noc. Dřímali každý ve svém křesle, na černá okna bubnoval déšť.

Jake se probudil před úsvitem. Na východě bylo vidět světlo. Probleskovalo stále vířícími bouřkovými mračky - nebyl zrovna den pro jógu a "Symfonii úsvitu". Peg ležela schoulená v křesle a sledovala vzdálenou hradbu mračen. "Viděl jste někdy něco tak krásného?" Oblačná pláň byla bílá jako leštěná slonovina.

Jake kývl k obrazovce radaru: "První vyslanec pevniny."

V klamavém úsvitu se objevila skvrna. Zesílené vidění ji zaostřilo - dlouhá kožovitá křídla, ostře zakončená hlava a svalnaté tělo pterosauru. Peg vyskočila z lenošky. "Quetzalcoatlus." Další ne-dinosaur, jenom obrovský létající ještěr, ale dostatečně neuvěřitelný, živoucí monstrum s rozpětím křídel jako menší aeroplán.

Pterosaurus letěl na úrovni ochromené vzducholodi, úzce zahrocená křídla nejen mávala, ale zůstávala rozpjatá v ostrém úhlu s dokonalým zvládnutím plachtařských prvků. Jakovy mikroampliony hrály "Riders on the Storm". Když poslouchal Doorsy a hleděl do Quetzalcoatlovy vráscité tváře, cítil Jake naplno děsivost tohoto cizího světa, kde ptáci mají zuby a obrovští plazi zase křídla a zobáky.

Také vnímal totožné vývojové tlaky. Pterosaurus byl velký, nádherný a z onoho světa, ale zároveň křehký. Velký rozměr jedince je podmíněn malým počtem a úzkou specializací. Když Quetzalcoatlus vyhyne, kdo zaujme jeho místo? Žádný další ptakoještěr, protože už nebyli žádní další. Náhrada mohla přijít jen z řad malých ptáčků, kteří se rozmáhali do stále většího počtu.

"Ale to není mořský živočich," Peg zuřivě filmovala a zapisovala.

"Právě. Takže musíme mířit k pevnině." Za předpokladu, že pterosaurus trefí domů. "Asi ho bouře zahnala na moře."

"Takže to můžete dát do hlášení," prohlásila. Její jistota ho pobavila. Sám by nevsadil ani cent na dobrý konec téhle výpravy.

Duchovité obrysy pevniny vyvstávaly na radarové obrazovce. Oznámil jí:

"Míříme k pobřeží Texasu."

S ústy otevřenými údivem sledoval změny pobřežní linie.

Přicházela tornádová vlna. Hladina moře stoupala, voda zaplavovala pobřežní ostrovy, pohlcovala nížiny. "Bouře se nechce vzdát," žasl Jake nad záplavou. "Všechny roviny se zaplní vodou. Možná, že nebudeme mít kde přistát, dokud nedorazíme k horám."

Úsvit se změnil v den. Nepohoda kroužila nad pevninou a ztrácela rychlost. Jake vyhlížel místo, kde se vynoří první kopce pra-Skalistých hor z oblačné pláně. Černé ostrovy v bílé pění moře.

"Nádhra." Peg byla unesena.

Jake zkoumal horský hřbet - ani známky po místě k přistání. Jejich rychlost byla stále slušná. Bez pohonu a kormidel se mohl Challenger rozbít v roklinách.

"Připoutejte se." Vyhlídka na katastrofu mu zježila chlupy na zádech.

"Ale z křesla budu hůř vidět," namítla.

"Asi to nebude měkké přistání." Řekl to co nejvíc zaobaleně.

"Když budu připoutaná, změní se něco?"

"Možná."

Pokrčila rameny a připnula si pásy přes tělo. Bylo jasné, že nehodlá své poslední okamžiky strávit s hlavou mezi koleny. Chtěla si je prožít. A zaznamenat. Její nahrávač zaznamená všechno.

Z mraků dole vyhlédly vrcholky černých borovic, před nimi se tiše rozložilo vysoké horské sedlo.

"Současný kurz končí po třech minutách." Challenger nenapadlo, že by chtěli přistát v sedle.

"Pět set metrů dolů." Nemělo smysl zůstat ve vzduchu.

Musel najít místo k přistání, nebo všechny jeho snahy skončí tím, že se v blízcím se sedle rozmáznou. Vrcholky borovic se zvětšovaly. Jakův vylepšený zrak pátral po pasece.

Challenger vydal dvouminutové varování.

"Padesát metrů dolů." Jehličnatý les byl protrhán pouze úzkými cestičkami. Stále ani stopy po větší mýtině.

"Jedna minuta."

Žádná paseka. Žádný větší kousek volného prostoru. Měl na vybranou mezi skalami a stromy.

"Vypustit zbývající vodík." Snažil se sebrat všechny síly.

Vršky stromů se řítily proti nim. Gigantická sekvoje narazila do kabiny, otrásla se a zapraskala. Plastik se nárazem roztrhl a střepy vybuchly do kabiny... Jake byl vržen do řemenů a slyšel, jak kabina puká jako vaječná skořápka.

Kov zaskřípěl, když se kabina vytrhla z trupu lodi. Další pokles. Trhnutí a pád, následovaný deštěm trosek.

Pak ticho, které bylo ještě děsivější.

Jake byl dost živý na to, aby cítil bolest, jak visel ve svém postroji hlavou dolů. Cítil chuť krve a zvratků v hrdle. V hlavě mu hučelo bolestí.

Zkroutil se, aby dohlédl na Peg. Mezi stromy byla větší tma, než když ráno létali v mračnách. Roztržený a vypuštěný balón vytvořil stříbrný příkrov, blokující přístup světla. Déšť vnikal dovnitř. Mezi větvemi borovice zahlédl spodek jejího nafukovacího křesla.

"Peg, jste tam?"

"Kde jinde bych měla být? Už je to všechno?"

"Všechno co?"

"Budeme ještě padat?"

"Sakra, doufám že ne!" Zlomená tlustá větev sekvoje probodla vedlejší křeslo. O metr blíž k levoboku a mohl být probodnut také. Byla tlustší než Jake v pase a vůbec nechápal, jak se mohla zlomit.

"Dobrá." Nervózními pohyby se Peg odpoutala a spadla dolů na zářovou přepážku, která se teď stala podlahou. Odstrčila stranou větev.

"A co vy? Živý, nebo mrtvý?"

"Myslím, že žiju."

"Skvělé." Pomohla mu uvolnit pásy. "Jak se cítíte?"

"Jako hovno, protlačené malou dírkou." Druhohory se pořád kácely. Unesou ho nohy? Snad.

Klečeli na přičce a ohledávali si údy, zda nejsou zlomené. Nejdřív jeho ruce a nohy, potom její. Pak si ohmatávali zbytek těl. Brzo přešli od lékařského ohmatu k hlazení a laskání. Pak se líbali. Jeho jazyk zapracoval. "Omlouvám se za tu krev v ústech."

"Mně nevadí." Peg zase měla Ten Pohled. Tentýž zasněný poloúsměv, který viděl u táboráku v Hell Creeku.

Když si nemotorně stahoval kalhoty, mohl Jake stěží uvěřit, že se konečně dostanou k tomu - v roztržité kabině, visící na stromě.

Sledovala jeho svlékání a jevila při tom téměř klinický zájem. "Víte, je to ta nejztrštěnější věc, jakou jsem kdy podnikla."

"Ne tak docela." Odkopl kalhoty. "Nejztrštěnější věc, kterou jste kdy dělala, bylo to, že jste šimrala tyranosaura na nose."

Rozesmála se. "Tak tedy druhá v pořadí."

"Zase chyba. Druhá v pořadí byla, když jste..." Přitáhl ji k sobě. Sledování jejích jógových pozic mu vnuklo některé veliké nápady.

"Chci tím říci, že jsem nikdy předtím nedělala nic podobného jako teď."

"Nikdy jste se nemilovala na vrcholku sekvoje po ztroskotání v horách? Nemůže to být zdaleka tak zlé, jak to zní." Jeho ruka jí vklouzla mezi nohy.

"Ne, chci říci, že jsem se vůbec nikdy nemilovala. Ne s mužem."

"Kriste na nebi!" Jeho ruka se zastavila. Jak je možné, aby atraktivní holka v šestadvaceti letech neznala heterosex? "Proč jste mi to neřekla?"

"Právě to říkám." Pokrčila nahými rameny. "Je to pro mě docela podstatný okamžik, víte?"

Poté, co spal půlku noci v křesle a havaroval v horách, nebyl si Jake docela jist, jestli mu z jeho podstaty ještě něco zbylo. "Proč jste nepožádala svého sexuálního vychovatele, aby se o to postaral, dokud jste byla výrostek?" Panenství se léčilo už dlouhá léta.

"Sexuální výchova mě nudila. Všechny ty přednášky o radostném plození."

"Pravda, taky jsem dostával lekce o plození." Ale nedokázalo ho to zbavit odvahy dělat heterosex - ne úplně a definitivně. "Tak proč s tím chcete začít teď?"

"Protože jsme to dokázali. To jsou ty jebavé druhohory." Plácla ho přes zadek. "Mimo to jste mi zachránil život. Jsem vám to dlužná."

"Čert mi to byl dlužen. To, že jsme přežili, je prostě zázrak. Stejně tak můžete klidně říci, že jsem s vámi prásknul o skály a jen náhodou jsem vás

nedokázal zabít." Podivná konverzace, když měl při tom ruku v jejím rozkroku.

"Ať tak nebo tak, dostal jste mě sem." Peg nasadila rozpustilý úšklebek. Položila mu ruce na tváře a začala ho znovu líbat. "Od té doby, co jsem jako mladá holka začala hledat zkameněliny, snila jsem o tom, dostat se sem. Pracovala jsem do úmoru, dokud jsem se nestala nejlepší mladou paleontoložkou ze všech. Ale nebylo mi to moc platné, dokud jste si mne nevybral. Jake Bento to udělal. Nikdo jiný."

"Vy víte, že jsem si vás vybral?"

"Ovšem." Polaskala jeho hrudník krátkým rozkošným pohlazením. "Když podáte žádost, je podstatné vědět, kdo o ní bude rozhodovat. Jestliže dokážete rekonstruovat život vyhynulého plaza z jediného vypadlého zubu, dokážete si také zjistit, jak RNS projednává své projekty. Abych se sem dostala, musela jsem zaujmout tu správnou osobu."

"Mne?"

"Vás, nebo někoho podobného. Nebylo těžké si představit, co za to čekáte."

"Dostala jste mě."

"Nejdřív se podíváme, co si ještě pamatuji ze srovnávací biologie." Její ruka vklouzla do jeho klína. "Tak tohle je to, co dospělý samčí orgán rád pocituje. Nedržela jsem penis v ruce od té doby, co jsme si hráli ve školce na sexuální vychovatele. Ale tamten nebyl tak velký, ani tak aktivní."

Jake polichocen pocítil svou odpověď.

"Podívejme, erekce," mumlala. "To je legrační!"

Její boky se pohybovaly. Dech se zrychlil. "Víte, mohli jsme to dokončit, tenkrát tu první noc po pozorování stáda triceratopsů. Ale vy jste se odplížil do své kabiny. Já jsem se ostýchala jít a zaklepat na vaše dveře, abyste si nemyslel, že vás uháním."

Ostýchává? Jake si uvědomoval, že to s ní nikdy nepůjde snadno. Ale zastavit se nedal. Cílem jeho snahy bylo získat ženu v celé její mnohotvárnosti. Musí na ni pomalu, když je to její první pokus.

Sotva však začal, její oči se rozšířily. "Kabina se otrásá."

"To se ti jen zdá," snažil se Jake udržet tempo.

"Ne," trvala na svém a prudce se vzpřímila do sedu, čímž mu málem přivodila kýlu. "Celý strom se pohybuje."

Teď už to cítil také. Kabina se otrásala, jako kdyby chtěla zase padat.

Popadla kameru a vyklonila se z okna. "Jake, pojdte se podívat, to je sauropod!" Uhnízдила se v okně a namířila objektiv. "Nějaký Alamosaurus! Skoro mu můžu spočítat zuby."

Jake pozoroval hlavu zvířete z místa, kde ležel, štěrbinou mezi Peg a okenním rámem. Obluda strhávala jehličí z borových větví krátkými válcovitými zuby. Jedno oko hledělo přímo na něj.

Peg se nemínila vracet k rozdělanému dílu, a tak vstal, aby byl s ní. Alamosaurus byl strašlivý, opravdu titánštější, než naznačovalo jeho jméno. Jeho hlava byla o něco větší než koňská, ale seděla na mohutném skvrnitém krku, který spadl hluboko do vegetace. Půlka třicetitonového těla trčela do výšky, obrovské přední tlapy se držely sekvoje.

Jako všichni dinosauri, měl i tento v očích pohled starodávného pána tvorstva. Ovšem, sauropodi byli staří, neuvěřitelně starodávni. Viděli, jak se dělí kontinenty a vysychají moře, jak se jejich dno mění ve vrstvy pískovce. Malí pralemuři slezli se stromů, ztratili ohánky, naučili se chodit po zadních a stavět kosmické lodi, ale stále nejsou zdaleka tak staří jako sauropodi v pozdní době křídové.

Gigantický tvor. Inspirován postojem sauropoda, objal Jake Peginy boky a začal zase s tím, co přerušili.

Sklonila rekordér a obrátila k němu tvář se zářícíma očima. "Dělej to. Ale potichu, ať nevyplašíš dinosaura."

Kývl hlavou směrem k borovému jehličí a nafukovacímu křeslu. "Mohli bychom mít víc soukromí a pohodlí."

"Ne," vrtěla zuřivě hlavou. "Já chci vidět sauropoda. To je absolutně nejpodstatnější. Čekala jsem na to celý svůj život."

Co mu zbývalo? Alespoň neměl Jake trému. Nebyl to on, kdo tu byl tím nejdůležitějším.

Bral jen nezbytné věci, které mohli unést - medikity, mikrovařič, spací pytle a nějaké potraviny. Za pomoci navijáku a lan to spustili na zem. Peg studovala titanosaury, tropické ptáky, drobné savce a rafinovanosti heterosexu. Vzhledem k nutné rovnováze mezi opatrností a frekvencí, s jakou se milovali, trvalo Jakovi pět dní, než bylo všechno pod stromem.

Pak zamířili k severu předhůřím pra-skalistých hor.

Přes pět měsíců trvala cesta zpátky do Hell Creeku. Cestou natáčeli, sbírali

vzorky, spali na stromech a živili se vším, co medikit určil jako jedlé. Jake si nedokázal představit dokonalejší líbáčky.

Teď to bylo za nimi. Stáli vedle těžké rokle, u které začínali před šesti měsíci a naposledy se rozhlíželi po svrchní křídě. Peg byla stěží schopna se odtrhnout.

Systematická kontrola před cestou byla rychlá. Těžko mohl vynechat nějakou výstroj. Chybějící šokovou pušku už nehodlal v hlášení utajit. Byla to maličkost ve srovnání s většími ztrátami. Ale proč se trápit předem, všechno to stejně nikdy nezaplátí. Už viděl, že ho RNS dá k soudu. Ztratil reaktor. Rozbil Challenger. Nejhorší ze všeho, splnil sotva polovinu smlouvy. Kromě kachnozobců v Alabamě nenatočili nic mimo Asiameriku. Jižní Amerika, Afrika, Indie, Australoantarktida zůstaly stejně tajemné jako předtím. Jediné, čeho se nedopustil, bylo zavolání STOP služby a smrt zákazníka.

Ale po pěti měsících v předhůří Skalistých hor nemohly jejich rekordéry přijmout už ani jediný bit informace. Obsahovaly nesčetné poklady. Náhorní odrůdy. Počty nově vznikajících druhů. Všechné vzorky. Tkáňové kultury. Rozbory DNA. První pohled lidstva na druhohory.

Zatraceně, pokud s nimi RNS nebude zacházet jako s hrdiny, kteří se vrátili, mohou si založit svou vlastní agenturu. Nazvou ji "Cesty časem". Zájemci se jen pohrnou. A co teprve, když uvidí sbírku suvenýrů, protože našli ještě další vypadlý zub a také dráp Quetzalcoatl. Peg by byla ráda přinesla nějaké vejce. Ale než se dostane Domů, musela by na něm celou cestu sedět. Inkubátor zmizel spolu s reaktorem v moři a oni šli do zimy.

Peg se potila, zahalená do rezervních oděvů, takže byla konečně jednou víc než oblečená. Jake se soustředil před nejnebezpečnější částí jejich návratu. Jízda na tropickém hurikánu byla úplně nic ve srovnání s chůzí slepého opilce skrz nově otevřenou bránu.

Zapojil svou navigační elektroniku. Rokle, kvetoucí stromy, praptáci - všechno zmizelo.

Časoprostor kolem něj zavířil, téměř nekonečný počet bodových okamžiků vytvořil společnou anomálii. Tentokrát sebou nevlekl reaktor. Počítačová síť pod jeho skalpem vytvářela přesně takový tah, aby působil jako kotva. Pátral po jemných zčeřeních velkého víru, který vedl na druhý konec anomálie. Naštěstí už touhle bránou jednou procházel. Navigační síť promítla snop zlatého vlákenní - pěšinku, kterou prošlapal při prvním průchodu.

Každý správný krok činil ten další snadnějším. Každý omyl znamenal možnost projít bránou do nesprávného časoprostorového bodu. Většina takových bodů se nacházela v mezigalaktickém vakuu.

Nebyl si jist, zda to dokázal, dokud neuviděl zasněžené pustiny a neucítil skučivý vítr Montany. Píseň "Light My Fire" burácela v jeho mikropřehrávači.

Čtyři válečníci Hunkpapů seděli kolem ohně, zabalení do bizoních kůží. Měli kožešinové pláštěnky a zimní legíny. Jmenovali se Rudý Mrak, Medvědí Žebro, Velký Medvěd a Sedící Býk, medicínman a Mocný Náčelník Duší. Mezi Hunkpapay byl i nalezenec, hoch světlé pleti z kmene Assiniboinů, zvaný Malý Hohe. Hohe byl lakotský název pro Assiniboiny. Hunkpapové mu zabili celou rodinu, jeho si vzali domů a adoptovali ho.

Tohle už nebyly druhohory. Jake poznal rok, kterému Minniconjouvé říkali Zima. Kdy Bylo Zabito Deset Vran.

Když se Jake a Peg vynořili ve studeném vzduchu, začal Sedící Býk nácipávat svůj kalumet z červeného kamene - znamení, že přišli hosté. "Vidím tě, Ty-Který-Kráčíš-Skrze-Zimy."

"Vidím tě, Sedící Býku." Jake znal posunkovou řeč a kromě toho, lakotštinu měl napumpovanou v počítači. Tady byla Peg krátká i se svou francouzštinou.

"Dlouho jsi setrval ve Světe Duchů, Ty-Který-Kráčíš?"

Jake složil nohy pod sebe a usedl k ohni naproti Mocnému Náčelníkovi Duší. Zaujal přirozeně lotosovou pozici, jak ho to naučila Peg. "Pro mne to bylo šest měsíců, možná i sedm."

Tvář Sedícího Býka se svraštila do úsměvu. "Pro nás to bylo jen tak dlouho, co bys rozdělal oheň a vykouřil dýmku."

Jake udělal gesto, které znamenalo: "Podivuhodné jsou cesty velké Medicíny."

Příčný posun je odnesl o pár minut dál po proudu Času. Což bylo normální. Nikdy se nemůžete ocitnout v témže bodě časoprostoru.

"Tvůj Kráčejíci vůz se s tebou nevrátil," všiml si Sedící Býk.

"Můj Kráčejíci vůz odešel na jihu." Jake srazil ruce k sobě, čímž popsal katastrofu reaktoru.

"Je dobré, že máme koně Hohů." Sedící Býk naznačil řadu ukradených mustangů. Zapálil kalumet a obětoval kouř Pramatce Zemi, Praotci Nebi, Čtyřem Větrům a nakonec Jakovi. Pak kouřil Jake a rozkládal dary, které nasbíral. Rudý Mrak,

Medvědí Žebro a Velký Medvěd dostali po tyranosauřím zubu, Sedícímu Býkovi věnoval obří dráp Quetzalcoatla. Malý Hoho dostal od Peg jen pár pírek praptáků, ale vždyť už mu Sedící Býk daroval život.

Všichni byli potěšeni dárky ze Světa Duchů a všichni říkali, že jsou "ša-ša", což znamenalo "velice rudé". Vynikající. Sedící Býk dodal: "Chce Ten-Který-Kráčí a Rudá Žena jít s námi do tábora?"

"Na to vem jed," souhlasil Jake. Hunkpapa se hlasitě zachechtal. "Natovemjed" byl nejoblíbenější amerikanismus Sedícího Býka.

Jake pomohl Peg nasednout na ukradeného koníka. Nejbližší brána do devatenáctého století ležela daleko na jihu, ale Sedící Býk jim chtěl připravit slavnostní uvítání v indiánském sídlišti tak vzdáleném, jako Paha Sapa, totiž Černé hory, které jsou středem světa.

Jake a medicinman spolu vždycky dobře vycházeli a vypadalo to, že to bude ještě lepší ve společnosti Peg. Sedící Býk měl rád ve svém táboře krásné ženy a dal Peg jméno Rudá Žena, po své první manželce, která už také odešla do Světa Duchů.

Když podával Peg uzdu, Jake přemýšlel o tom, jaký má Sedící Býk pozoruhodný vkus ohledně žen. Peg byla ša-ša, velice rudá, velice vynikající.

"Jsme jejich hosty," zašklebil se. "Když zahrajeme tu správnou kartu, Sedící Býk nám vystrojí svatbu."

Ten-Který-Kráčí-Skrze-Zimy a Rudá Žena jeli na koních bílou krajinou, uprostřed Zimy Kdy Bylo Zabito Deset Vran.

Celkem vzato, nemohl Jake říci, že to byla špatná cesta...